

<p>چاره گرفتیت میسجاد لسیار مرا اشک من از سر و چاک و دوانک چاک اختلاطی که بآن زلف پستان کرد از بر شب که به خیز خیزالت لودم همچو خورشاید من کسب سعادت دارد حار و پای من از دیده سرون آمد</p>	<p>برسانید سالین ست عمو مرا از بهانغ انگر قوت رفت مرا منتشر کرد و اعیاد تو اسرار مرا دیده میگرد تا شاول پیر مرا آستین کرد و عایین تن سید مرا پس شادی برسان خیم دل تا مرا</p>
<p>ستم اگر دوش قسمت که خطمیر از سر شوق سید به جان بعوض شد سر شمار مرا</p>	
<p>مردع اشکی که نباشد و زنجیر ال مرا گر لعل مقل استینم رنجی که و خند لب بر امید زلف تو چاک تو گردون سالها جسکه گشتم در غم عشقش ز مویار یکتر</p>	<p>کیست تا آسب و دند بر آتش و زبان مرا بی نفس بر کز میباید اندیش مرا همچو گو به پا و سر انگنده در میدان مرا می تواند داشت شیش و صوف در چاک مرا</p>
<p>کے حاکم دوم از ان شک پر می یکم خطمیر نزدت آبا و ارم من اول و در مدان مرا</p>	
<p>شعب برات شد و سید پاکات مرا اساس طاقت من و جبار بن غور اگر بذات خدا مکن رسیدن نیست</p>	<p>به مهر خال رساند اگر برات مرا رسد و گرم همان یاد کن نبات مرا ولی هدای متاسد شست و دست مرا</p>

<p>بدایہ محسود و جگہ کاست مرا</p>	<p>ستم ہر دو حساں کز حساں الگو شمر</p>
<p>ظہیر من چہ توقع رستم نام دارم</p>	<p>چہ کہ دوست نداست انتہا مرا</p>
<p>ہر مرا دیر دو عالم دسترس باشد مرا موس و ہندستان و قہم قہم باشد مرا سما بید، جنتی باویتس پس اشد مرا لالہ حاسوس و ہا مول حرس باشد مرا</p>	<p>رور و صلت گر عزم کیس باشد مرا مسل شوریدہ ام و دام عشق افتاد مرا گر گذارم دہر و دل دور گشتہ تنہا نیم بہر مخول کوش بر آوار عمل دات مرا</p>
<p>مست و ہاں کشیدل عشرت کا بہ ظہیر</p>	<p>آب حیوان آبرو سے حلیس پس باشد مرا</p>
<p>کر وہ از ستم حق بدہ چرا گاہ ترا سر مہ دیدہ کسٹم خاک قدیم گاہ ترا بر وہ ام تا در دل خفا دم نہ گاہ ترا ور نہ در کوئی حساں دلو و ولم اوترا کر وہ چون مار صنوبر دل بد جو لوترا مانع از چیت مداہم دل آگاہ ترا</p>	<p>عشق تا حلق نہ بیند شیخ ماوترا گر بد ائم کہ رہ ثوب کہ امیں گد راست تا شود کو ہر جان در قدس عمارت ترا ظلمت جہنم بحسب دل با گاہ من است یاد سر و تو کہ آسادی اجاب نہ دست ہر محتاج ظہور تو تو ہم میداں</p>
<p>اہل و دخی ز نقش جملہ سوزند ظہیر</p>	<p>گر بد و زج ہر ساند شد رآہ ترا</p>

<p>میرد بوسه سیاحان انجار ترا از بهر آن ترسم تو از چنگ میبار و چنگ میشک از سینه خانات بر آید سراج در سر سراج تو و در سینه خن سراج و کباب</p>	<p>قلم بر لوح مشهور بکشد مار ترا گر گرفت لعل آفتاب تو در دریا ساز ترا گر در دریا و در دل طاقت تنه باز ترا شوق اگر گرم کسد تنه آوار ترا</p>
<p>از حط دور فلک سیر شود حمار ظمیر</p>	<p>گر بوی بسم نفی حط بهار ترا</p>
<p>خشم آه که برید چشم از گیسو ترا پیکرت آرد و در دوازده طاقت گرفت ترا از تنهید آن تنگ بهت هرگز لغافان بخت میشود در حال سسل تنه شمع و خند مهرم نرم اعانت نیستی غامقش</p>	<p>میرد بچون خسته عاده آنخوان تیر ترا بر حسیر برنگ گل نقاش تصویر ترا داده اند از سر بر گویا آب شسته ترا گر برید حلقه زلف و گیسو ترا آز سودم مار با اسه ناله شبگیر ترا</p>
<p>گر ز روزه صدق از عیان آشیانی ظمیر</p>	<p>شادمان بنشین که کشیدند تقصیر ترا</p>
<p>در راه و ساق تحسیر بر کیم بیه راه گر لیا المومنان بهیوده در عشق بهالند عقبات تو در یکس از دعوی وحدت مار تو و قبول از حرم و درینایم</p>	<p>هر چند دو بدیم و ندیم کس را حسبه سوختن آتش چه کند رشت حسی ما افسار چهار و نه نماید گیسو را حسبه لعل و نا قوس و لولای جبر سس را</p>

از آه سحر حشر افلاک توان کرد	از گریند ظلمت سیر انگری کس هست را
------------------------------	-----------------------------------

تا که دست تو دسارم خاطره بیدار	تو در این سینه دوش سیکه گشته آید
را که در دلم با عاصانه بود و غل پیاده	ترک عشق گل کس دمی سزای غمیده
آتش نما و دین سارم کجایان بچکار	به سرش بنگان من در جوار صدف اوست
میروم در کعبه تگر و دم گداز فاسد	مگر که گم بود تا چند اراک کیم سلخ

از درشتیهای حشر آزر و ذوال شکر
 مع بر خوانی نکر و ده سیکه دلیوانه را

می کشد از دیر یاریم داس حسا	رد و دوا تمام من تا صاف مانند آید
داده خط بندگی آن تمام است آرا	در حین بی مال از بالای اوسه و س
پس چه چلاز غلام است آن دل که گفت	عشق را آن نام عقل از لوح دل پاک کن
یاد کن در عشق خود موافق راست او	سایه را بگر که در پایت جهان افتاده است
کس که ز کف آسمان و هم آن بهمت آید	گردد و سر بر دارم سر خاک مقدست
هر زبان بر داس می تخم کنده حاده	تا نام بر سر گوی تو هر دم پاسه مد

هر چه دیدی در جهان از لوح دل پاک کن
 یاد گیر از آنکس آئین لوح ساد را

و اعیست عند لب که از حلقه باغها
 هر چه دم نسیم بر دوبر بوا

<p>دارد سپهر و طلب او حیران ناید بگوشت کس ز زبان سران راضی شد بهمت فیض از ایوان</p>	<p>والی که چیت ناست و سیاه بر فلک خواهم ز خود سفر کنم انسان نامن آن شده که یافت دل از چشم ستار</p>
<p>استب طاهره طلبه بر وانه ستاد کین بنماز چاک سینه حیدر اعان و انهما</p>	
<p>چه حاصل عقد از لعلت کتود دولت چو حسن است اینکه میتابد عام از زیر عالمها بگوشت ایلی نخواهد مثنای انگ مملها کشتایم خنجر گرفت ز رکتان بر دود و لعلها دود نور ابرو تار یکست پای شمع مغلها برای همان طعیدن نیک باشد بر لعلها</p>	<p>من از باو صبا ما و ندام مل مشکها چه شربت است اینکه داری علوه در زیر قلع ر لیلی مانند و نه مجنون هو را لاله لاله من سوخه ای آن محتاج غصه یکگر رقع بهایی دیگر اقم زنده گرے سر خان خوشیم ز کستن نیست ملک اندر دست و پا کتود</p>
<p>ظهور از مع این درای بی پایان غنیشید خزانده بر سر یک بیداران سالها</p>	
<p>کز آهوسه چشمان تو موختد مرا نقاش مشال تو چه بگر دست قلم را از کجاست گل باز کشم تو ریشم را ترسم که فراموش کنم ساغر جرم را</p>	<p>محمیاده بند درو آهوسه جرم را نماز تو رسم را بتوالست کتیدن لوسه تو دما که نرساند بد عالم دیر است کما نخون بگر ویده تنی لاند</p>

اگر سوچنا سر پہ تھمے تو عمر بخت است	اگر ہی نظری ہم کیں این موخت دم را
میں با تم ہم قہقہہ میں ارور ازل بود	تا دم کہ نہ بدیدیم ہی وقت جسم را
راست با قلع چو ظہیر آنکہ سری سد	
سیدوں سدا رکتور سید ارت دم را	

عیر عشقت رہے میندول بیتاب را	میتوں باید کہ سدا دماہ این سیلاب را
میں نے اذیدار سے مرول خواہد باقرن	سجادہ آن دل مریہ گرد زنگار حیات را
تسمہ پیدست و پاراگر ماتہ عدبہ	کے گیر دو امن عورت سید عالیا را
ہر کہ بود در قارن بر جین میں رہا است	میتا سیدتی دین لوبیا محو اب را
کم سے گیر در لوسی اولک تھا بخت و رنگ	تشمہ لب ہر گرے گیر و گوہر اسدا را

انظر اب دل رہا حق کم سے گہوہ ظہیر	
کے توان آرم دادوں موہ مسیاب را	

کس در قصہ اشتہ مج کتاب را	سر سے پوستہ تر حواہ این کتاب را
ایہا رال دہر کہ بار یک شوق است	بر حیرت روح روہ پئے برم حساب را
شیرین سنان کام اعلیٰ نیتہ رود	مفتد مرواں قرا خساب را
ہر خاکہ پوستہ است بر آہنگ دوحی است	سوار بادب و فوج چنگ و رباب را
نسائیں رلف را کہ بختیت موگر است	اگر شعوی موگر او اس سیاب را
تور سد گشتہ انیم بر پیام او ظہیر	در خلق تشہ وعدہ نماید بخراب را

<p>ما اعم از چہ دستی میکند ز لب سحر را از چہ روی او دیدن آنکس را قانع لبان جاسم می بودم و ناغم میشویم بدلم از چہ میگوش کنو این قدره شوم غم عشقش تمامی عجب گیر و در دل نگم گردور و بوس ما را وجود خلعت خون</p>	<p>عجب غم که میخواند دست ز دل ما را که او دیدد است کس صورتش آینه یار علامت میں کہ پوشیده است آن لعل شکر دار که گاهی می شنیدم نام روی ماه چادر کسی کو در جهانی عالم انداد در یار چنان در چهره غارت میکند شرم بچار</p>
<p>ظہیر ار سبک ہماران جلوت ششم افغان شد زمانہ ار محک آور و چندین جنگ سودا را</p>	
<p>کے تو ال تنویر کردن عمری میاورا عشق می خواہد ستونہ در نای کاغذ صد مہای عشق را کی با ماوس مار قبول سید مسکین را کجا مردم حمایت میکند بی شک دست کو سکن قہر مظلوم کہ مرغ در عورت می نشاید سرور ابرجای خویش</p>	<p>کو سلیمان تا نگہ دارد و سحر یاد را جو سید اگر وہ پوشتون فساد را کی استاسد طفل تد رپلی او ستا را ہر کرا دیدیم طاعت می دہا و ستا را دادہ بہا و فساد قہر عباد را سروں چون در غرام آمد قد شاد را</p>
<p>استخوان شکل موسیقار شد از غم ظہیر در حقیقت آید غم چون کرتہ صبا در ا</p>	
<p>سین اورا این قدای دیدہ بخند</p>	<p>بر سر بر روی او چوں شاہ چہیل جا</p>

یا کش کیس را آواز دل کیس را کی	حمله کردن هر زبان تشنه ییچیدن چرا
سر را آسودگی در عالم نادانی است	چو تن آستاد و محسوس مشق حسیدن چرا
چو تشنه بر نفس تویش میاید گریست	چون گل های لعل درین دهر و چند عین چرا

میت مسو و خطور زیر این گردن طلسم	
مجموعه دانه در میان خسته رویش لعل چرا	

نگار کعبه چرخش کرد فلک را	گر می برد سق ناله ز سر سار را
برق قاره محبت بران لعل می	سجای امانه کلاسیه آید پیاله را
لعل شیشه بران لعلش لعل	اشان محبت عیدت داغ لاله را
بنالکه بر آرمه و اشد و ملوم	اشکبارت غم عشق نه در سال را

ارکحت اول بود و بر طلسم و اشته شد	
نشان مارتن ج ۱۱۱ است رنگ امانه	

کسور مانغ فخر را و اکسید مگان را	کس بر دست کلیدی و اشته و شل را
گروم آسوده ماتم آن مغناطیسیت	و مقام عمر است آن یک نفس سیاه را
نوع را معوج سر شکم بر کند امانه است	نه آنکه فلک و نه فلک را شکله طوفان را
مانند فلک است سوادیت سکینه تیشه لبها	خور و غصه عشقت آید در جبهه حیوان را
می مستانه اسودل چشم رتوغبه امانه	لعل است کم سامی شست و فلان را
حقن تیجوت کانیهمی لاله اندوه گان	غیر کوی دل چه خواهد بر وار میبدان را

اشک من عاده خطیر اور اقی دل داشت	
سوجہ شیراز ماندست جدیوان ما	

نراب کس مودہ قضا سرت مرا	برای برق هستم سبز گشت مرا
چو خطا طاعت استا و در کلمت سلیم	کشیده غم خطا است و در کلمت سلیم
نکستہ بستم لطفش ز دست مرا	پایان رسید که دوزخ کبر سرت مرا

کشا و دیار سوسه دلم نگاه قسبول	
خطیر آئینہ زیب سوز زشت مرا	

روزی کہ دیدم از دور آئینہ آذنی ما	از چشم خود گندم خورشید عادی ما
در گردن بدل من زمار زلفت او بود	روزی کہ عشق ہوا و آئین کافری ما
آنکہ نصف باطن تمیز کرد دیوار	ای دل تو منہدم کن دیوار غبار ما
خواہی نہ یا معنی ہوا رہ و درین راہ	دیدم کہ حور و آخر دارا سکندری ما
ای نہ ہر تیرہ بر من دالم نظر عادی	دیدم طالع خویش بتلیست شتری ما
آئینہ سی ہا کہ بہت نقشش آحر	سجواست نقش بہد و سیای آن چہی ما

شاید خطیر بر باسکرے مودہ باشد	
روزی کہ جیلوہ نمیداد سیانے دلیری ما	

ترک و صل یار کردم تا شد چو طلب	عاشقان را میل محبت نیست در کلمات
یگر نیزم ہر گاہ بخت ز دنیا می کنند	شرم می آید مرا از مرگ و سیانم محبت

<p>ترک اسباب تعلق کرده ام چون چاه لافت ایماں میری دست از یون کویا مگر را را اهل مطلق و با دو کس اتفاق بلبل آیت قرآنی تلاوت می کند</p>	<p>چو استکبار عظیم مردم او قنادم برین در پیش مات پنداری های کافر لقب صاحب دلوریت و پویش اسباب پاسد و ریش گل ای عظیم سعاد</p>
---	--

<p>ای طهریر از گور فتنه میر نم تاگر ملاج میسروم گریاں به پالوس حسین تشد لب</p>	
--	--

<p>تا که ای سودای زلف یار تمام دین ار برای قوت ییج و علاج درد دل لب پیدان سودن مجیر و باس تنذیب دختر و شیر گل کمری مانند شاح گر لای حتم و سید الم ار جو رطاک</p>	<p>میم این جواب پرتیاں شود در لهماں حواستم ان موسه تشکوی پیو طلب کو نمیا خود پاستی نکوت اربن شه دو رسم عصمت یاد گیر از عند لیساں عرب میت آبی سرد این معجز رزق تشد لب</p>
--	--

<p>پدو دل را ابتار رفته او شتم طهریر بکیست غیر از عشق او خاص زس ساز طرب</p>	
---	--

<p>شکوه اردو حواپی داد کردم دور قریب راستایان بکس یاس و فدا داری کرد ای سوار غافل مانند ارجو لیستن دختر و شیر گل شدم آغوش مبیا</p>	<p>بر شد درد دل من از عداوتی طلب ماعتویاں گریه میزیم زس نو و غریب دست آید از عیان کوته شود پلار کعب مردم از عیبت که او خبری نکرد از علب</p>
--	---

چاره من کن خطمیر اندر جفای عشق او نه نی بولسل آرامم عارم سرخ در جبهه اش کباب	
او نبود من که بودی نیست غیر از خطمیر آتشکس سوختیت گرد آتش سبک باید اساک او از خورشید تیر افکند که چرخ سنگهای از مذاق دل کبابی رود	گوهری بیرون نمی آرد کس از بوی سر بوی آتش میا به از قطره اشک کباب نیست سدی خانه ملازم مع آفتاب گر خورم ارجوی تیر از دست تیرین بشد یا
این که رسای که چرخ افکنده در کار خطمیر رشته یک آرزوی من نشد بوی طباب	
مش که دست لطف او بود است از آفتاب آری آبی صمد از کیمت گل در چمن در دل پر آرزو بود آن یا قوت لب پند ما به سخت جاتال کو باند بخت	سوخت دل از پرتو چون کتان از آفتاب میچکد از کوزه گل عهد لیسان کباب فیض آن و بار که میریزد بختی آشنه بخت قطره از سنگ خار او انگیزد کباب
نامه بر بال سسند رکاش می ستم خطمیر در مرغ نامه بر میگردد و اندر ره کباب	
میکنند هر صدمه تیغ شفق گون آفتاب سر بر آرزو اب غفلت گر خیزی ام خون دل در گرفته رفته عشق او از رنگ بد	تا نزدستان حلت را استخوان فغان سر زدن و تشنگی بر بام گریه آن کباب لعل ما را به بیت کرد دست و اثر در آن آفتاب

نار مست و دل است و چه تو او در نظر	در میان شهریارانست و با سول آفتاب
می جمار حسا و نیدار که لیلی می رسد	مسجد می چون می متد و گردن آفتاب

دول آسار می شوقی مونسان می طهر	
آسا لیت بیاورد و دستیهیون آفتاب	

پس آسودگی از خاک تمید می طلب	خیزت کایا که بد جشان مطلب
لعل مستی هم افتاد که در رسید بود	دار یو شیدل ایست پیچیدل محاسن
یاد و لعلش چو کس متکرر سودا باش	خیزت شیرینم از خواب ریتان مطلب
دول با هر کس صورت خود می مید	تیک و پراورد آینه کپاسا مطلب
من از عشق کسم تا بودم همان تن	رحم نداشت ایست بر در میو مطلب
می جلال نعت رگل معروض	چه صغیرت اثر از لعل کعبه مطلب
ستم به ستود و دلش گشت کس	از سپید ناض اسور نگدا مطلب
و دلیتم بیا بشت و هیچ می جری	کشف این مسئله از مثنیستان مطلب

است مساکر چو ساسا کدری بر طهر	
بسته عزیمت تا و میبیا مطلب	

جانش تا سحر شب یک خیزد آفتاب	آفرید چو ساسا کدری بر طهر
سحر از عاده گویا حسنه می چون نعت دار	اگر دلیس با تم تا سحر ایست آفتاب
نه بد و در روز نیم تا سرم خود و دهم عالم	نمیدانم چه روزی تا سحر ایست آفتاب

کنون کو تیکش آیم قدک بقدر می بارد	کو آید میدان هر که هامن دشمن است شب
شکست تو بر دار لبش سر لغت او دیم	دل را شکست از من چه شکست است شب
سیرم شوق من گویا کشاد و سرخ فالتس را	لوگش بر تو انگده است بر من است شب

ظهور از سر حسن و سیم شمع می آید	
مقام شوق من گویا بر من است است	

پروغیم یار حیدان است شب	هیزم شکرستان است شب
نوگشت آتشین گلهای خوش	سراطرانم چه اعلی است شب
حاستد گل را از تنقانی	گلستان را چه اعلی است شب
میسد از سیم کله ساسی	کوه زلفش عنبرستان است شب

پروغیت دیده را آئینه گریه	
ظهور از لب که حیران است است	

مقام بر لب ست و پاره دل بر کناره آه	که یار مهران آمدن چندین مهر کار است
مغنی گریه ظاهر میگوید در دل خنایش را	ز بهر ز آینه دل سیر و شکم عمار است
یکه و شمع بر من او نیار و عیسه را دیدل	به بیرون کو گشت بهر دانه حیدین است
سیرت نامیده کرده و حیتیم قضا گین را	مهر را از قفسه می سیم حدود و امار است

ظهور از ناله ام لوسه اثر گویا می آید	
نکل در صده می یابم ز گریه از هر اوست	

<p>گره افکند و در کارم ازل سداقت است تسلیمی می‌دهم و روار و روتاب است ارال سدهم سیه گره و دیش بگرم است مبادای عمر می‌دهد و قفس از غلظت است</p>	<p>بر حق فلسفه ماه من است حال است ولی مشتاق خود را از حلال می‌کنم قانع رتو می‌کند و در کمال میان سر می‌کند ز چاک سایه ام دل می‌چون آمدن ملود</p>
--	--

<p>تعب و مل است می‌ترسم و میراث بخت و دروغ مبادا در تمامات است بر آید با تمام است</p>

<p>قصه چون تالشی دارم که شست کرایس بدستی از منی درم شست مراح چله دی و درم است</p>	<p>صعیری در گری دارم است خواب داده شستم پیدار دلس سهای او پاکم و شتر است</p>
---	--

<p>میستون چاک تن از تیشه بعد شست آنکه شاگردی من کرده کسول است آن که شاید روی آن نکته که مادر زادت که در عیبه بود قفسیل کلیدش بادست رگ افسرده و منتظر فساد است</p>	<p>هر که می‌بینم ز نفس تنه کند و دل سا دیده از نکت دل سعه سیرتق حباب می‌کند با گره بخت من آن کتت لال بنا با یک رقیبانه من ای طبعش رلب شوق نفس مانده مایه نگاه</p>
---	---

<p>گریه می‌تا و دمام از پی صید است میدار و زو شتاب اندر طلب صید است</p>

<p>مکن منالچه ماکه زخم نامور است هر که بپذیرد و از دکان منصور است</p>

که بر یکد از سیالان نگاه معروض است	نموده و الو که تو در خانه نام مسرود آتی
هنوز کاسه چینی سبب نام معروض است	بلکه شست عمرهای نام عشق بر سر است
بر استخوان و تم رنگ جو تا رطوبت است	از نفوس غنی منفسه است حق پداری
پدیده هر مرقه ام به خویش نه خواست	شسته که میو یالین فرقت آرم سه
که از ملاحظه حس تو حتم من تو را است	چو در تو نه گرم دان یکاوسته خواهم

تظنیر باز قیامه روزه من آورده	
که حس خویش با نیکه صیده معروض است	

مدح کتب دل از لطف نگاه تو کتاب است	تا حتم سیه سبت ترا سبب تراب است
گویند که جهان در نظر عالم آب است	رسیده تو خورم بلور لبس گر کینه من
آن شعله آهنگ در جبهه آفتاب است	ای دوست ندانی که مدین پوست مرآت است
جز من جزنگ تو که از اهل کتاب است	شیراره که لبست است را وراق دل من
تا برکت در یاد طبع چشم جباب است	واجب کرم چشم توقع ز تو دارم
ما محصل چند یک کما و خانه حراب است	با تو سعادتمان چنین زما اهل مجاز است

تندیر ظنیر و غم او در قندم هم	
در شیب خیالش که همان مدتهاست	

در دوزخ معرفت لعل لب گفتار است	لب اسرار معنی ابر گوهر دار است
بجز و کان در لونه کس از دیدن جو بایا	نیش من کس یا قوت بلور نگاه دار

<p>طرقه دستار عار سر و یوار راست عکس کبوت از تار سدجی دور میر جبار رده گریستن زمیذ شایان عار مایع کافورستانی که میگوید حسن بایر بار راهن سبزه پند فتن بسته رانایم لبیک مدش مومن در حل لی تبار است</p>	<p>بر سرال صر شاهی بود در حوال میتم محتاج معموری که در شهر حوال صد قیامت گشته بر بار شهید فخر راهن مومن اوالتی عهد جلدش که رانایم آن پندار اولی تراست سینه ام میرد حوال عار حوال</p>
---	--

مار کشتی کس طهر سیر اکنون که داری قوتی

آبروی تو به تبار عام منتقار است

<p>فلک مانی فطرتان باز دشت مرغان برق رحمت در کس خرمس عیسان سحر مصداق در هر شیشه مرغان آن تان قیامت درین دستان</p>	<p>چو دید از حرم را که دوازده یوان فرقت باد که جوش فکری حلق کرد گفته راهد کردار با همه تراز است آن علالت که لست از یک کیند</p>
---	--

<p>ار فراق می طهر از حتم من جول یکید این کل تو ساست فصل کل که در دستان</p>	
--	--

<p>آری نظر لطف تو یاسو خجالت است بر بلبل و پندانه حرم فصل خجالت است رویش بمن اما خجالت با دگر بلبل است</p>	<p>مرغان تو با سر طره بایم ای نهان است ما دوش کس تیغ تاراح دوش گل او خوشی و داناوی آئینه معاصم</p>
--	--

<p>بر چاک دل از مهرت مهتاب خیاالش</p>	<p>میوسته رکافوریم از تار کتاش است</p>
<p>در موسم گل تو به طهر از می گلگون</p>	<p>چون مسهر چنان بر دل عشاق گراست</p>
<p>یاس اورا حاستن در نیوالی مشکل است باجیان آئینه روی خود نمائی مشکل است با چنان زلف درازی تا سالی مشکل است با چنان عافه فیهی بیدار سالی مشکل است دکمه از آغوش جان تن را جدایی مشکل است صاحب دل را خود بشوقان بانی مشکل است</p>	<p>ماوت بیکانه حویم آستناکی مشکل است من تحمل کردم لوازمین پهری کسد منتهی گردیدم ویاوت وستم کوتاهی زاهد نسج گویو دم گشته باد و نوت کی بیا لیم رو داد و گرد و خاکم ساد پالتواز حیرانی آئینه گشته مدگان</p>
<p>کی شود از کلاه دل از قید زنجیر او طبع</p>	<p>چو این پیام افتاد مرغ اورا رانی مشکل است</p>
<p>کجا محال درنگست زانکه در شکست ز گوش پیرو کن که با شکست ولیکه عشق ندارد و کلیسیای در شکست ز صلیح یار چه حاصل زنا بر شکست</p>	<p>گشت قافله ایض که محال درنگست صدای رنگ براند گوش نیدر شکست کلیسیای غمگسنان دلی که عشق ندارد زمانه بر شکست و یار بر شکست</p>
<p>بقدر چو قامت چنگ است و تن چون گلگون</p>	<p>تن ظهیر حق قانون بقدر چو قامت چنگست</p>

مهره بر دیده گریبان تو توان هست	ار دسته بخاری از بطلوفان تو توان هست
ار تاوک تازت در عین منزه یکان	تست همه بر خار میلان تو توان هست
ای سبیل دلکش کینا طوق که رسول	بندی سحر از رقص پریشان تو توان
محتاج شترین سودا غ جالت	دیر اگر خاک رکب نستان تو توان
منعت که کند گر گذری سوی عربا	بر موج چکان راه سلیمان تو توان هست
ای صریح چمن رشک تو بباد جیاست	دانی تو که بروی درستان تو توان هست

هر چند ظمیر از وطن خویش بالیم

رماره سلفاں حساسان تو توان هست

ای باز سپهر خرمه صف آرای قیامت	بالای توار فتنه دو مالای قیامت
خورشید رستم تو همان بود که دانا	احوال صفت محتر و گرمای قیامت
عالمیکه قدم در راه عشق تو نهادم	ماسو چنگان راست چهره دانی قیامت
در وعده که دادم تو گشت از پیش رو	در خیم عشاق تو جو غای قیامت
جز من که گفتم در دل پر شور که سیر	کس نیست سر اسیر بر جوی قیامت

دردانت انور ظمیر از به رند دست

دست من و دانا تو فدای قیامت

در آشیانه ات مرغ دل بگذاشت	تغید مژده که یارب بولی میا داشت
کدام فتنه زد و تو بر نی آید	بر که می نگریم از غم تو فدای داشت

<p>ہلاک ہو تو مس از طراز ملا دیت گران کا طرہ بایت خط آرا دیت</p>	<p>مزل تیر تقابل کس تیر تمام تو خط سارے ارمن گیر کان چیری</p>
<p>کھسے چند شکایت ز غم میدائے بزریر پیوہ عنایت لہان دو صد شاد دیت</p>	
<p>کے قبل می شناسد دیوار کست باما ہمیشہ گردون ابدی شکست ماران زیادہ نے کر انجامہ زکست بدنامی از حزان ماندر لبکا یادست صہبدر لبیل و گل از باہ است گرے خوم پریشان ہم فغانی بدست</p>	<p>ور کمر گر نیاید آن کس کچھ بدست از سیر ماہ و غور شید ہر روز کمر تو دگر غیر از خراسان دل از گریہ نیست کامل مراد میدہد مرگ گھما ہی تارہ رسا شے بد آن محل پروانہ را شمل ناچنچہ تو اسہم در زلف دوست حکم</p>
<p>داعنہ کھسے بدست لطف تو دتکیرت کے می گریز دار تو در عشق پای بست</p>	
<p>نالہ مرغ حین خستہ از نظر الی شست آسمان سردی آن صیحا حال عشق شست حیرت دارم کہ دل مرغ کبابی عشق شست ہرق خرمن سوزن جز باستانی عشق شست کو ظم او عالم نامہ شالی عشق شست</p>	<p>بہر ہزار شاہد کل جبر لقا بی عشق شست آن محطی را کہ مادر وی شتاور گشت شست دربہوای حسن اویا حیوان یہ میزند سو حتم از یک فروغ حسن از چون کمان بہر شکست ال رعدیہ از درد کھسے</p>

<p>نیست گشتی حیات بینام صد چار نیست برقی خورشید او یک و آتشاک نیست بار اوقتی در موی سر چاک نیست شمع اگر روز و دو صد پاره او پاک نیست بلبل چاره سالتس بجز چاشاک نیست قیصر و سطرکار باو چیدان پاک نیست</p>	<p>نیست یکدم کم و زواعت دیده ام شک نیست خوش گریه دل خون از خوشه چشم نیست موم آنرا زخو شاد مال مردم میزند و در میان فاسقاری عمامی کتد ستر از گل میکند مردم سیم لاله نیست مردم از دانی از گردن شکایت نیست</p>
---	--

هر که را بیم طمس از کلامی نیست

نیست ایجا و آنه کاندل او چاک نیست

<p>با کد امین رشته رحان نباشد نیست ما و مخجون در حال اجتماع نیست نیست یکدل اندر کاهن او نیست ما بجای عشق نیداری که دل خرد نیست</p>	<p>کیوولی کند رگسیر عشق اندر نیست با کاهن در دهن با کاهن ریش عشق تار ما هم مقید شد تسل و درگاه آسمان کو فکر دیگرین که من قانع نسیم</p>
---	---

ما طمس از نی نسانی گشته از عقاب نیست

ما فاین مکت ایاد و شیر میگویند نیست

<p>دیوانه را خبر ز خوان و بهار نیست شمشیر را بر روی تو از دو لفظ نیست خنک بهال هر و درین جهان نیست</p>	<p>ما را همی رسا و تکرار نیست می ترسم از اشارت ابرویت اسی هنرم و ایم خیال قد تو در دیده من نیست</p>
--	---

سنگ است مروید و بران محل سوزد	که ز آنکه در موطه در حصار نیست
ما آنکه سوزد و صفت مشکان بسیار است	سرقتش و سربرد و سالک دار نیست

از ره مروید و پیرافسون رغن یار
پیمان و زرد و عده او برقرار نیست

ما هم من نفس مروید و لال نه نیست	سستی مرگ بدین خواب گلال نه نیست
چشم من از همه آثار ترا سبب بیند	گر تو منتظر باشی و گران نه نیست
سایه پرور و حین فیتم ای ابر بهار	سرگستان من آسیب خراش نه نیست
قامت او که علامات قیامت دارد	میش او جلوه ات ای سر و حال نه نیست
لیلی این ناز همه به دل مغول دارد	ورنه معشوقی او با و گران نه نیست
تا تو در همیشه و خم باده کنی عید آمد	ماده پیش که ماه رمضان نه نیست

وقت تنگست طمیس از دهن یار بگو
در ره صفت کمر او پیمان ای همه نیست

مرا همه حوادث چنان طالی نیست	بجز سوال که از ان مد تر انعالی نیست
غیر اکل گرم مام او میر زنهار	چرا که بهتد ازین مروید اکل نیست
کسی ز نشسته خود نگردد چنین آسان	درین زمانه یحیی نمک لعل نیست
چگونه بشنود او ناله صبر مرا	ز ملک جسم ضمیمه تعبیر مالی نیست
کسی که گوش دی از ذکر مال مایسد	به روز واقعه عالی ز گوش مالی نیست

	<p>طالع کرم تو را می بخشم عبرت من موی کاسه سر کوزه نهالی نیست</p>	
<p>عجب مدارا برین رشک اگر دلم نیست که مویشکاف حراش منان منجم نیست بدست عشق تو آن بهم فتاده مزه که از ترشح حیاتم سیال بریز نیست چرا که عاقبت را مدان غار را دست به هر که صورت لیلایا میجو نیست بروم نکاش از آن دو که در دور نیست</p>	<p>کنون که آینه از عکس باطلکوست اگر لطره لیلای من رسد شانه محاسنه که منان منجم کربال بود پیاله را برسانیده بر لعل ساق سپهر میل کس چشم اشک مور مرا لغول عشق حقیقت نهاد تا که شود رزم بعیت اگه اخواه افر</p>	
	<p>حیا ک بیده بگدم مکر طبع وصال هر که می بگرم پائینال گردو نیست</p>	
<p>حرام میگرد ستاره نیست برای جواس خوش افسانه نیست عرفان تو دام دوا نیست کبر رختی بگدیزی دیوانه نیست برای تاز زلفت نشانه نیست</p>	<p>منازم میگذرد خانه نیست بجوایم می رسد افسانه عشق سر و کارم زلف و عانت افتاد بیدادتم بخون نیند رسید حراش بالدام موی شکار</p>	
<p>عفتایت در حق پروانه نیست</p>		<p>سورید شمع کرسه استخارش</p>

زیاده از چوین پیار ایست	ریارت کن دلم را اسیر چوین
که سپیدارم رو به پیار ایست	گم در لوانگه آیم سوخته دل

طیلسر این نظم چون بشنید بابل

گفت ناله مستانه ایست

سرخ این کتاب بخل تن توست	اعتق تو حکم قتل مرا بر ورق توست
رنق مرا خدای سیرین طوق توست	اگر سب ز گردن جان فلک دوزخ توست
تقدیر سر توست مرا از ورق توست	فایده می نیم ز ششمانی گناه
چون لمحات تنگ است او هم سق توست	هرگز شکستی ز وجودم سینه رود

نام رقیب کشتنی از فتوسه طمیر
مرغ عدل مردم تیغ نطق توست

وعدۀ نوسه با عیار مرا خواہد کشت	آه کال شوح ستمگار مرا خواہد کشت
بجز وصل تو یکبار مرا خواہد کشت	لودنم با تو چنین دزد تو حسدائی مده
آه کان غمزه خو خوار مرا خواہد کشت	طاقت یم نگاه تو مدارم بهیات
غار زود آتشم این عار مرا خواہد کشت	یہ رقیب تو شدم خناب در روز غصه

آرزو مند مدیدار تو می بود طمیر
آرزو مند می دیدار مرا خواہد کشت

ز خویش رفتم و رفتم که آتش گرفت	چو تاب روی شرایده لقب گرفت
--------------------------------	----------------------------

<p>نہار و دولت بیا در را کجواب گرفت چگونه غای بدلمان آفتاب گرفت در سرم خوں شد و خوں بکشد شکست چگونه آتش تواند ز گوهر آب گرفت کہ رنگ گل تواند جو دگل آب گرفت</p>	<p>کسیکہ سر سرجواب سخنیں رو کہ کہ ششم سیدست و پانچہ توتو دلوی تاوار لخت توان آہوی پس ہر پورہ ز دلش دل نمیتو دیار ترا چو چاشنی از جالغزائی بس خوش</p>
<p>ہر کہ می نگریم تمسکہ بر کسے دارد ظہیر واس اکل ابو تراب گرفت</p>	<p>حراج حسین ہم رفت ز شکست کہ کتاب از پادشہم امرور تو تارستم نگدی بکچر و لہسیہ چو بکجواب کہ دیگر بیاید بدہس</p>
<p>رج تو آئید اردست آفتاب گرفت کہ محل سوار شدی ہاؤنہ ز کجابت فغان در حلقی بر آید کہ آفتاب گرفت حریر با کہ مکان تو لوہو آب گرفت</p>	<p>دہد مرگ من تالہ دست تاب ظہیر فغان کہ دہمن جان مرا بخواس گرفت</p>
<p>وجود ہر دور میں کارخانہ دیکارست کہ تارک ہم ابرقش تار ز تارست کسیکہ شدہ عشقی بگشتہ در است ہمیشہ سختی ہرہ بر رخ کمال بارست</p>	<p>میان عشق و محس گر چہ فرق نیست تو ہیہ یا دلی نیک شو کجواہل چو عاقبت ہر کس را بکجواہل ترا دور اعلیٰ عالم طریقی ہر نیست</p>

<p>شکارِ کبھی کوثرِ عشق سہارست کہ مرغا نامہ بربالِ عشق سہارست</p>	<p>و عا کسندم جو کجی برادرانِ گویم نہرِ سجوتی خیرِ نادر و دیر و دیرِ پیام</p>
<p>سرایِ سرش آریجکس نے رسم ظہیر حاجت من نہ وغیر و شوارست</p>	
<p>کہ عطر گل بد با عسم جو حکمت بارست ہمیشہ آئینہ من بہرِ دیوارست کسیکہ رنہ نہ میدانِ سخن مدو حارست ہیت نہ پای مراد تلافی بارست خوشامدی کہ بر دیک صبح سیدارست ہر آنکہ در دل من - او یاقت سہارست</p>	<p>ار اں عمان ستام بدست گلزارست و نسکہ گرد و دست نشسته ہر دل اس شہید سو کہ او در دگی عاریست اگرچہ چمن سرحدست پهای گل دام ہر بار قافلہ کاروانِ فیض گدشت کسیکہ بار خجی از دلم بگیس نہ نیست</p>
<p>ظہیر اکینہ را طالع سکندرست مہیشہ مشرقی اور اطلوع دیدارست</p>	
<p>در گراہی ہر ی شققت نیز سہارست وید وانی مردک چون حلقہ بیرون دراست افعی قاتل بوبد کہدہ سالہ اور است تا قیامت گوش سنگ یہ معرفت و مرگ است اگر سوزندہ رہد تو وہ خاکستہ است</p>	<p>شہر و ان آذادگی حاد کبھی بارست اچھی است آنکہ کتیش نقطہ متوجہ است مردم آراہی قابلِ سوہری باہر است دیدم ظالم بچہ بدست دنیا دارست از غرور خود منہ پارسہ افسر دکان</p>

دلیلی که عایشا را در میان پسران میبرد
آقا با سر از در برادران زبانی میکنند
بست چیدی و کف دیوانه را بگو

رشته نکسته جیمیت برای کو بهار است
از دور قصد چیدار از نون نسیم جوهر است
خوشش مجلس هر روزی در میان مجرا

عقدی وین بر انیا را این عزل خواهد هر
لیک نامر و بر زبان کاین روزگار دیگر است

دل باز هم عشق تو سریده دلی داشت
هر چهران را لعل تو بجز باد صبا نیست
از آرزوی هستی و از فوق حوشی
رفتد رفیقان و بیک دار بنزد دل
از هر که سر راغ نوسن از جواب که محرم
در عالم وحدت اترم بست مایا

کس با شک سبک با یقین حکم می داد
ز لعل رخ تو آفت و دوری شری داشت
شتم هر شب گریه با دمی داشت
بچاره دل ما که دل دیگر می داشت
حرفیکه شنیدم خرم صبری داشت
هر چند در چاه اترم اتری داشت

در خلعت یک میوه در سبزه برگی خوشی
کل تو ظاهر از چه سبزه شری داشت

بیا که قافله عمر با شتاب گذشت
نیاید آن مسموم و مریضی گردید
لبو سو یا ز بچه عمر کردی صرف
کتاب قدی کنی تم می جهاد عدو

ندیده روی گل و سوسم شبانگشت
با انتظار گذشتیم و وقت خواب گذشت
بجواب بودی و آناه ای نقاب گذشت
کنونکه از سر فرست و دین و آب گذشت

	ظلمت فریبی سحرین ز خواب شویدار سب که وقت و ناله است ستیاب گذشت	
نه میتوان ز منی لفظ دو صد سال گذشت بروز واقعه و احوالهم رقیق بال گذشت بجای گل رقم آن بنامه بال گذشت لکن کفر رخ صحرای که دور سال گذشت	نه میتوان ز منی لفظ دو صد سال گذشت بگو جای پی آتخوان خود چو فیض کای پاشی بلبل بر اشک گلستان بود پسید امم بنگار سیاه خمیر و اراع	
	ز خون فانی بیناس دل بهانه ختم ظلمت ز تو بایشینه و سیال گذشت	
پاسه پیر آبله و بر بادیه مانده عیب انچه خواندیم عیب انچه خواندیم عیب انچه دادیم عیب و انچه ستانیم عیب این گلستان که درین شور نشاندیم عیب این همه خون دل از دید و بگذرانیم عیب از گران جانی مایه بود که مانده عیب	در ره معرفتش قافله مانده عیب فصل و نادانی مادرده اوکیان مانده دل گرفتند ز ما خوی طپیدن مانده هر زمانی که دل دست نداشت دعا وایه مصروف یاقوت چاکست سوی مقصود گذشتند رسیده جان مانده	
	قدر از باب سخن را نشناختند ظلمت این قدر گنج که از سینه فشانند عیب	
که فتنه ناز تو از حسن ملک خوبان باج	نه ای بر تیر زلفت صد هزار دل باج	

<p>مهرات گل روی ترانه لاله گل و ترنم حسن تو را در حرکت که د کجاست مثل گران جان مغرب عشق و این شوق انالقی باین سخن میگفت حد یک غمره نهال میرسد چاره نعم</p>	<p>راکت قدس تو ترانه سر و کار و لبی عشق تو سیت الحزن که د مراد نام کجاست در محبت معیار که سیت دعوی عشق تو کار هر خیار همیشه تر اهل غفلت سیت ملای</p>
--	--

<p>من و طایب کجاست سریر گذارم که رسد مودار ترک هر دو عالم تاج</p>	
---	--

<p>دارم گلزار غمت شمع و گریه درد و صاخش دهم آراستم صا صد و ده شکسته سیت و بی رسته سیت هر جانزه را مکنی البسته مروت</p>	<p>ایست در آستانه بخوار و گریه از محنت فکرم رسد و گریه را این سخن کجاست نام تو بخوار و گریه فالیست در آن صفا و گریه</p>
--	---

<p>هر یک که ظمیر است و میباید روی تو بود و در صف انبیا و گریه</p>	
---	--

<p>بر فرق سر نهاده چون ز کس نگاه گفتم بلال ابرو سیت کیا مگوید گفتم چراغ مرده روشن تر از تو سیت از سبب لب بند بود قدس و رست</p>	<p>بر گل فگنده سنبل زلف سیاه همچون کسان بود و بوی گل کج گفتا که می برو دولت دود او کج روید ز سبب فطرتی خود گیاه کج</p>
--	--

	<p>تخل قدح میر زینیری خنده نیست و احسرتا که گشته دبار گشت مرخ</p>	
<p>قارون بجاک تیره خدا ز آرزوی گنج عاقل کسیکه پاکباز دلبوسه گنج چون مار که حلقه زنده روی گنج سرابام این حواله شینی به بوسه گنج</p>	<p>دنیای طلب بهاش و بکن جستجوی گنج دنیای به خون ره ویرانه میسرود تندی ابرو مجوی که به طلب است ای چید بست طرقت و منکوت تلک</p>	
	<p>ترویک طالبان در ره به خواستم مار هرگز تلمیسی کم شود جستجو به گنج</p>	
<p>دژری ز بحر سینه سفت بر برای گنج ای دل عجب مدار بویایه جاکه گنج آری ز مرگ حیرت تراست انکه گنج آید بگوشش طالب دنیا میدای گنج سخت بجای و هیچ نه گیر بهای گنج چون مار خاک پیخوران شتهای گنج</p>	<p>آنم که نیست در دل من معای گنج از فیض عشق گوهر نیست در دم گنج چون من از حریف مرو نترسود گنج قارون بجاک گشت بهور از غرور گنج عشرت رکوه گیر که کان ز حیره است دالم حریف تیره دل آرزوی گنج</p>	
	<p>آن قانع که تارک دنیا بود طلسم از عذیر قطع بود آسین و تاسه گنج</p>	
<p>بجای رگس مستانان و معای قدح</p>	<p>زین که رسته لطف گره کشای مرخ</p>	

قسم می که ملاحتی مسر و نیار و سر	لعیر اراں که برود خود خانه هوای قلع
بیزم می شود ما و چارده ساله	که ما تپاب پدید آعد از مص و قلع
خوش است گلشنستان که بی ایسم	و اں صوبه لسان و استود رای قلع

ظهور مجلس می را بود و سار و خد اں
نگر که به سینه او خند است قدح

گوش هوش تسیدم سحر و تیت صبح	مسیحی رفعت یک زد که یاسوع
به بحث نامه سیاهان فی فصاحت ما	و گرنه قطعه تو بر الصفا لود متوج
ز کوه من تو ملایقه عشق و بهد	چنانکه جائز و علاج گیر و ارمد و ح
طبیعت عشق تو شب ار سپه ساجد	عدنگ تار ترا مرهم دل محس و ح
رقیب مزده و فصل تو دوش هادین	یکی مفسد و دل تدلیکی مغدب و ح
نظر بر آینه کرد و کتوفه رلف	نگر سعادت آئینه را ازین دو فتر و ح
بر پرستج محبت مگر که امن قلیس	نهاد گردن جان بازی بو شد و ح

ظهور مزده که از قوم دستکار است
که تا اند بوسه ار ساک ان کشتی نوح

سیدار تو که با همه محبت ترا صبح	بهتر بود و دزد هب رندان خواب و ح
خشم بهم زدیم جوانی بیا و رفت	آری بکنفس سبک و خطبات صبح
یک لاله و بد صبح ز خورشید و گوشت	بنمای رخ که جان و سهمای آفتاب و ح

صدا آن مشو که میش صدوقان میت	بنام تو از قسیم پادشاه صبح
پنهان شود روید و تیرم تو آفتاب	چون مهر اگر طلوع کنی باز آفتاب صبح
هر صبحی مبادیشیا آن عشق او	خوین کنن بکلوه در آید سحاب صبح
تایید به اوج فیض سانی علمیر را دسته روم پرستد کوتاه طناب صبح	
شراب آب بودی و خنود جان تلخ	چه دای داده بودی و شکرستان تلخ
عجب که تنها بیاید و وصل بعد از جگر	فغان که اینهمه بوده است در جگر تلخ
پیام عاشق میجو رشید باست مرگ	که عمر میگذرد و در فراق جان تلخ
اگر فرج بود از بی چه غم رکنی صبر	که از براس شفا میجو نذران تلخ
سرخشت خاک علمیر از کدام آب است که گوئی از سبب دوست گام دوران تلخ	
ریسم بجد تو بلبل خطیب منبر شاخ	و جمع عشق تو بر دهانه سوزانده کفخ
فکنده فوج نفس لوریا بسج دول	از آن لبوس منده شیخ میروم گسختن
فلک بدوشنوند مرآت و انخس	سحر سجده قدم مرغ عشق از سر شاخ
و عشق تو در پوست چون نیکنده	بجند بر رفت نسیمی بخاند سناخ
تراست تا نغسه تا امید زرق بهاش	که هر بهر تو نزد یک میبرد طباع
کناه روی درین کرد و بیج باک شمشاد	ظلمه میرا گشت که در خنکین گسختن

مگر در چشم شمشیر که میرید و گمالتی توانم دیدل او ساگر میدار و لعل آنج	محل آشنائی کند تار و تیغ دیدار و غلالتی ستایع آفتاب بیل نظر راجه می سپارد نهاد دست بر عارض لوقت حوائج تجارت ده ای جرح جنبی تا بکجه ماند
--	--

ظلمت از بخت میموی میموی در بخت بر دویم فاکتلم آن ستمه مایعاب از درخ	
--	--

سجده وار خان و میدارم که خواهم میرد کال نقاب انگنده دایم می نقابم میرد دیدم منید فیض از ما سبت بکم میرد گر به طوفاں خیر و مسد اتم که خواهم میرد از قفس سید دل گمن گمن خواهم میرد اے سپاه کرم بدو کس در رخا بکم میرد	ماوریش وقت می سحر شلغم میرد کاش که از خان غبار حیر می دوستاندی تا میالت بر تو انگنده است شهبازم در شب تاریک بحر آن ناخدا به عشق تو بشنو اے صیاد اگر آزادی آری حرا کم شده اند معدول در عار خارج تر شد
--	---

سایب از ساکنان کوی اولودم کلمیر یا ازین و عدد آن عالمیست کلم میرد	
--	--

در تقایق دیدم از دماغ و لعل اند شاد اردم شسته تیر قایم اند بیاد خیرتی از روزگار ناکتم کلم اند بیاد	تیره شب نخت سپاه با یلم اند بیاد بر کب سوسن زمزمی کرد اسن زمین دست بر سوزد کس من عملت فرشتا
--	---

نفس شویم در قلق بایلم آمد بیا و	سبر کجا دیدم کس باش اشیدی گشته بند
اشتیاق آخرین منزل آمد بیا و	بهر نفس از عمر یاد و نثرل دیگر بند
بی ثباتیهای تخص رانم آمد بیا و	اصطراب بخود و بیا دیدم از هیچ شراب

تاوک اندازی بدیدم در کین گاه طهریه	
تیر بازی از نگاه غافل آمد بیا و	

رسمان مازنی مار تو بیا دم آمد	تب میر زلف دراز تو بیا دم آمد
می مادر و پیاوند کداز تو بیا دم آمد	صق صبح که خون در دل گرد و فل آمد
از دره پوشی ناز تو بیا دم آمد	همایم شب سایه مترکان تو دیدم در خواب
نقش ته سینه ساز تو بیا دم آمد	بهر کسک دیدم که ز نقش قدمت رزم کرد
چون ز پوشیدن ساز تو بیا دم آمد	بهر خلعتی بود که شد جادو عرابی سن
زلف عشاق نواد تو بیا دم آمد	بهر دهر و قطره مالود ازین تاب رخسار

مازنی در سینه کرم عیان بود طهریه	
گهر کرم بیا ز تو بیا دم آمد	

انچه من ماحمخ کردم تیشه با خاک کرد	امشب انفا خفا مایه رخ می پرا کرد
بوالهوس را پیکس مانند من رسوا کرد	بدر بسمی کردم تا که تانت شد از منی متصل کرد
دیدمش کز این جمالت دیده را مال نکرد	بیکم که ز گرس را حشمت یار نسبت کرد و کند
خواند مکتوب مرا و میل استحقا کرد	بدر باش ماندی نال نوشته ترا که امر و زنا نمود

لب لعل تا به محبت از نسیم اکسول نظمید	
ز انگه با این راه یک عقد از دل دیگر	

لب تو راه حق را به تنگ میگیرد	سحر ز لعل لسان تو رنگ میدهد
لقاب از نوح ضمیمه بستانای	و غیرت آتش غم در فرج میکند
اگر رستم بر یک گل ایستنی برقع	لسان کاه فلک از تو شک میکند
ز یار پند دل من در خزان کند لعل	سرخ چرخ ز لعل و لعل میکند
معنای چهره اش از آتش فروتر شد	فلک که آینه اراده رنگ میدهد
رتخی در پیش خنده نام تمام ماند	ز لب که راو شک جانت میکند

چنان ز تو که رسم ترک می خط میزن	
گفت از پیا له رخ اراده رنگ میدهد	

اسید بوسه بر آن لب که خیال کند	که همچو باد و یک را خود حساب کند
طبع بوسه بوی تو چون شد اسید پات	کسی کس که هم اندیشه وصال کند
عجب جان که نشات ز لعل بوسه پر	ز مرده پیر و ستم پس سوال کند
کجوی عشق تو مراد نیست چه و نیاز است	کسی که طبع اندیشه وصال کند

شسته که دوسه عقل دست یافتند	
بویکش باد که این رفیع آن طالع کند	

شد تا نام بوقت سحر به چنان باد	گفتم اگر سیاه و روم هر چه بادا باد
--------------------------------	------------------------------------

یہں شیخ از عوان تہدہ آہم خون دل بر کشگان عشق پو تیغ آرزو دل است کنعان ز روی مہر و قیامت لہوی ہنر تا فہنجہ شکستہ کند دہرے بستر	آؤد بچشم اہل نصارت چو سر جہاد دارد ہوا می مروہ کسی حیرت کج نہاد ورہ ہر مہر عشق صبا را جہاں عمتا لعل چہ عقد ہا کہتاید کہ بدست
--	---

تا چند جام دیدہ پرایہوں لود طہیر ساتی رسم دیدہ مدہ سناغ مراد	
---	--

یاد دہد یکہ نکاہم جہہ سردی تو بود رو بچو اب چو کردم سحرارہ ہر شمار در حراش دل میں وسوسہ از تہانہ دوش ترسان رتو دیدم ہی ترساکہ یوسف مہر کہ مسنگدلی سیر کرد عطر گل آمد و رفتہ تہا شامے چمن	سزہ دیدہ من فاک سیر کوی تو بود مشتہر خاطر میں مالک اردوی تو بود تا بدانی کہ ہم از اہلعت کیوی تو بود سقطہ از سجدہ اش آتشکدہ روی تو بود اسرقتیں مالک میں ان ترارہ روی تو بود آریہ ہم جہہ حوسدگی لوی تو بود
---	---

وودیت مالسوسے حرکہ مذہبہ ہا خبر مشہد بر مینی کہ پہلو سے تو لود	
---	--

محببت میں دآن ناز میں صالی بود انختت سلسلہ عدان میں محلقہ عشق کیر تم کہ چہاں شد معتوہ تہا شوب عہاں ارچہ مرا طاقت ہدیائی بود ہماں کسیدہ سیر لہد دکر مائے لود شکار میں کدورین جہیہ احشنائی لود	
---	--

مراسیم و زمار مار مار سائے لود	موسم بطریقت کاندہم در عشق
نستہ رو بہم از گرد و پیوستے لود	نیامدیم بحسبیم تو بے وضو و کز
خوشناسری کہ در وفا قد اسے بود	بقات قرع قرار قناعت آرا مید

ظہیر سخت غلط گروی وند استی	
کہ اصل فرع محباں تو ریائے بود	

دو رخ حرفت تولا آہم نے تود	ہجران حرفت بخت سیاہم تود
کاسباب چرخ پتہم کلام نہیں شود	خواہم کہ سرور ہنہ در آیم با حباب
آبدگر رسیق نگاہم نے تود	در آب رنگ عارفش این بیت گزید

در یاسے ہمتی کہ جابیش بود ظہیر	
کس نیست آنگہ مانع مایہم نمی شود	

گر یہ ام تاجنہ کشتیانی دیان	ناله ام تاکے بناش کاوتن لہا کند
کیست تانا مارا بصرای جنون پیا	پارسہ شہد رنجیر یا گرم کمر غولیتن
کونسیم وصل او تا غنچہ دل نہا کند	چند بکستاید گرہ در بوستان باہیا
کی دریں موسم بسوی آستیاں پہن	مال بیل ہما تار رستہ بگل بستہ اند
کو ستش صیاد شیر افکن چہ باغ نقا کند	دور باش از احتلاط لطف تہا شد امان

زندہ چون انابل سیاہم در معنی ظہیر	
چون شویم از اعلیٰ خاموشان کہ یاد داند	

<p>دلم یعقوب سید میریت اخراش می تواند شد شعبه جبران او برین چون ندان می تواند شد کمان لبر و الش جان بقر بان بهیو شد صفیرم دلکش فرج گلستان می تواند شد اگر آن عمره کافر مسلمان می تواند شد مهرین بی نقاب دید به پهل می تواند شد</p>	<p>حشمت من در صباست که خان می تواند شد نیم خیر جفا از زلفت خورستم می تواند کرد خدا نمی بردم از کیش مشرکان می تواند شد خدا بانه اشک بر پای گلستان می تواند شد فزون ناز او حرف مروت بهیو شد لظرس و زووسل او را مع می تواند شد</p>
---	--

<p>عظم او را طهر می اندر دوشش جا می تواند شد اگر در ظرف قطره های طوفان می تواند شد</p>	
---	--

<p>نه پیدا تو اوم حرف حکایت من زبانم که اکثر نامه اعمال مردم در میانم که طوبار شفاعت ای کف به میانم که امشب ناله لیلی میانم که مرد کامل و موم و محبت ام میانم و وصف یکدیگر رسید و قاتل در میانم</p>	<p>را نه و غمت در سینه ام به فغانم خندان در جستجویت شد به جستجویش پیدا چنان بر بزمی به گمانه شور قیامت ما به بخور خفته همچون بر غیر و سرعش کن بر روی نقش منون بلبل و پر دانه می افتد سید ام که این ناوک مشرکان را نام کرد</p>
--	--

<p>اگر پرسند کس حال طهری را بگویندش که در دام سبت آن مرغی به آشیانم</p>	
--	--

<p>می تواند استیاب به شرک من برین می شود اگر در آغو شرم نیای کار مشکل می شود</p>	
---	--

<p>از روی باں کجا میرید از دل آید بود ناخدا لیم از خدا البسته قائل می شود چو چه بد میرد اور سفیه ماسل می شود از رویا می حاصل گشته و اصل چو بود که حس نو تنم را دیشاں هم قائل می شود آرد و ارایاں سبب در سیر بلبل می شود</p>	<p>مهر و مہار یاد هم خواہی رفت ای کرم جان گشتیم از یاد شرط روی دار و رقص جان بسکه لے اعلست فکر رانچو تکلیف چاہا مسکه سر نذر قیمت را دست آفہ دم ہر گرم کمی میسر نیست از ادا و دست ہر کلمے لاکہ ویدم روی دار و در دعا</p>
--	--

<p>گر ظہیر از من غلط بسیار سر و در حال آرمایش چوں مروں تدم و کامل می شود</p>	
---	--

<p>یا در مژگان تو کرم دیدم پرچون بود آری آری علیہ در سر و قد او دست قطره حور را بحر حقیق و اصل ساحتم کیسوق لبلی و تانرا احتیاج تائیدیت</p>	<p>حال دل از لوک پیکامت مدغم چوں بود معی سجدہ دار و دم کرد و مور و دل بود تا کہ دست کو تنم سیلی بدل کرد دل بود تا خدا استن تا کہ را بر من محمول بود</p>
---	--

<p>ساعر محبوب را روق غنی ماند ظہیر را دہ بطعش تا مے گدہ کنون بود</p>	
---	--

<p>ما کے از ہر تو آب دیدہ طوفانی بود مرد مال و حیرت از ہما تم گشت بند سکہ اسباب تعلق با و دیدم طمع را</p>	<p>اشکم از بخت جگر بل بد شانی بود ز ہر انسان فادہ ہر خاصہ حیوانی بود از لہاس تن وطم مانک لور یالی بود</p>
---	---

مرو باید عشق را در زخم تاب کورد جان سپردن در دهان تن آسانی بود

از چپ اندام سپید چنان گریانی طمیس
سرمه در چشم خوبان مغبانی بود

حشم عاجز را بعد از آن که در آن فتنه آسان بود
بیرغبت و بی تقسیم قیامت از زمین
در خروش ناله بی اختیار در جواب
رفت مجنون دریر خاک و در سر کلاه
مرکزی چون دایره عشقم می چرخد و جا
برخ گوهر همان گردشی رانده است
از حایت ناوک خاتم بریر با بود
قفاک من هر سایه آن قلمت بر غنای
انقصد مهر خموشی بر لب دریا بود
لاله آراستین حد فاس من محراب بود
و در آگریه با بود گرد و دلم با جا بود
با وجود آنگه او همسایه با دریا بود

از شش گنج آرزو و فارغ الباطم طمیس
در قفس که خاکند مرغیکه با حنت بود

شبیکه بر رخ او عکس با هتایفت
علائی میکندش چون عکس بفتوی شرح
بوزر باطن مستان دور شتر باران
بماهر وی تو برقع بقا خوار داشت
بنزد لولوس با چهره بر مدار نقاب
به فصل می چو شوم مغلس از بهای شتر
زما هتایب بر خسار و نقاب فتنه
اگر ملاحت او در خشم شراب فتنه
اگر که در جن ناهان از ان نقاب فتنه
چه پاک اگر که کتافه بمایه هتایب فتنه
رواندار که بر مرجه آفتاب فتنه
زاشک حسرت من گریه بر حایب فتنه

رقیب می افتد از یک حدنگ آه ظریف
چنانکه پوزیک ناوک شهاب حیدر

<p> شسته اگر گذرت بر مقام ما افتد بهرار عاشق سبیل که رو بدو دارند زمان مستی ما آن زمان بود ایسا بشهر و میل تو و دناں حسین فروزین بزار نامه فرستاد و رفت که کجا نرول نریم و زگر دون مام ما است کجا بفکر جواب سلام ما افتد که از غدار تو مکی به جام ما افتد که ترسم آنکه سباز از کام ما افتد بپست دلبر عالم مقام ما افتد </p>	<p> شسته اگر گذرت بر مقام ما افتد بهرار عاشق سبیل که رو بدو دارند زمان مستی ما آن زمان بود ایسا بشهر و میل تو و دناں حسین فروزین بزار نامه فرستاد و رفت که کجا نرول نریم و زگر دون مام ما است کجا بفکر جواب سلام ما افتد که از غدار تو مکی به جام ما افتد که ترسم آنکه سباز از کام ما افتد بپست دلبر عالم مقام ما افتد </p>
--	--

ز بس تمکایت علت ابدان رسیدن
که حرفهای محکم از کلام ما است

<p>فکافتند در دل من غمهای بیکان اگر به آتش آبی زدیم در سال چه حاجتست که ما و کستی تبرک از بهر که می آید من در عشق من لا فاد اگر که شبنم گل قند کوه مرغ چین</p>	<p>سبینه آتش از محل او گستان شد دله بجز من نغمه شرار افشان شد کمان بدست تو بهر که دید قمریان شد شمع عشق نظر کن چگونه از زمان شد و اگر در صبح چایان نسیم پر خال شد</p>
--	---

مکتوب پیر بر آئینه تمام صاف و ملی
که یافته روشنی از حسن و از حیران شد

مسکلمہ مشتبہ فقہ حقیقہ تراویس کو

<p>آتشک بر چه آینه امانت و آبر است میگستاید گره غنچه پند آن نسیم</p>	<p>و در عیب چه کس نزوی آتشک کاشک از دل بلیل گری و میگرد</p>
<p>کاش دستار مراد گرد پاوه کنید این بلای که طمیر از دل من و میگرد</p>	
<p>شکفتگی ز گل حسن یار کم نشود ولی که روز و شب گریه مست نشود اگر چه قاصد از حرف نا امید می برای میگرد که در غم می اندازند قیب دوست نمیدار و از تو دلت بر امید بدام تو آمد از عتاق بنی که دلکش بلیل تو موز و زار از غبار غم از دیده بار کن بود</p>	<p>نسیم فیض ز صبح بهار کم نشود چرا از آید من غمبار کم نشود هنوز از دل من انتظار کم نشود و من هنوز بلای حسد کم نشود که از تحمل گل نوک حسد کم نشود هنوز از تو هوای شکار کم نشود یکه ز ناله من تانها کم نشود هنوز از دل من خار خار کم نشود</p>
<p>گناه خلق کند نسیم قطره عفو طمیر از ابر رحمت آمرزگار کم نشود</p>	
<p>مژده ای دل که یار می آید جویم سر و شبستان</p>	<p>خجل صبرم یار می آید فیض صبح بهار می آید</p>
<p>و ز دلوی زلف او بد کم</p>	<p>گویند از شکار رسد آید</p>

<p>چون کیناه از زمین جناس زد</p>	<p>یافتیم کان نگار می آید</p>
<p>خود بخود میر و دیانت در کائنات ای او مکن منقش آتش کوزند بجان همه</p>	<p>نقد جان در منار می آید هر که بی اختیار می آید از دلم یک خوار می آید</p>
<p>انچه بر دند طامعان طامیر در قیامت بکاس می آید</p>	
<p>پرتو حسن تو در بحر ویراند خندند تا نظر کردی صفت شده آینه دل طائران خرد از سعی شناسائی تو الذات تیغ تو در کام همه مانده هنوز کوه غار از تغب یکسر ریش آب شود شده از قافله عشق تو پایال حفا</p>	<p>آتش اینست که در خشک و تر لند اهل دل آئینه را در نظر انداخته اند در بیابان طلب بال و پر انداخته اند گشتگان که بیای تو سر انداخته اند انچه این تعلقه بر ما و جگر انداخته اند بسکه بر شارسع و لها گذر انداخته اند</p>
<p>ابر فکر تو که بار معایت طمیر از سرت گریوس سیم و زلف انداخته اند</p>	
<p>دل افکار من به عشق او در محرم نمی نهد میگسختن و آسایش دانی در کنار حیه حاجت دختر در اشته و پاکدانی</p>	<p>برگشتگان عشق او با تم نمی نهد که این پودر غم را بغیر از که حجت و ربوبت عصمت و...</p>

	<p>نسیم ز نقش آغای طمیس بکشد دم و دل میگن در میان خود را که اینجاد نم بیند</p>	
<p>کرشمه پیش ازین زمان ز کس جادو نیکند که در وی نشه از باده گلو می نگیرد چو خشم آری گره دانه و زان باسوی نگیرد که دیگر در میان شانه او سونگی نگیرد</p>	<p>اگر در سینه ام عشق تو آتش فرو نیکند غم عشق تو خندان جای دارد و دل بشکام حجاب عقد هم در کایس او پیشانی اختلاطیهای ز نقش باصبا تم</p>	
	<p>طمیس آینه هم کو تا مار و پیش او جگر چو استخار حد بگذشت و جگر روئی نگیرد</p>	
<p>دیدم آن خنی کنگیره دل از کار و قتل کردی از آن آستان و در چشم بغلاد و قتل هندوی او بند چرخ سوخته پلار و قتل کار من در روز روشن و در شب پلار و قتل</p>	<p>از نسیم مشق بانه عارض بار قتل غاک را پیش ما بگریه مشق بار قتل گفتم آن حال از میان زلف مشکین گفتم تا مرا پیچیده شد و در من او تار قتل</p>	
	<p>سرفرو ما در ده ام و با شش راحت طمیس از همان روز که با عشقم سرو کار او قتل</p>	
<p>دل مایه رویت بهمان سینه ماند که ده ام سوگو دارم ز بیاں می ماند کار من و باطل هر دو جوان می ماند</p>	<p>بر رخت آینه دانه نگران می ماند ز بیاں نگاه سخن یک نقد افزون می ماند دم مرده است ز لجاج جوان شده رخت</p>	

ساز و بر کج کجانی ہر جا ہر رفت خود بخوردی و از ان وارث تو ہر وقت تو پندار کہ بیدار بود در دم مرگ	چوں نگری کہ بہارم بخزان میماند خواہم پیدا شست کہ باد و جهان میماند دل خواہست و شمش نگران میماند
--	---

شکر چون بہت پس از من بختی چند ظہیر
حرف و اعنی ز شقائق کجبان سے ماند

بہار رفت و خزان ہم بجای آمد تا اگر چه وصل نشاط آرد و ولی افسوس بدر و عشق تو شادم از آنکہ سید نام رہبکہ میکشیم از سینہ آہ عالم سوز	چنانکہ در کعبہ خوابان حاشا خواهد ماند کہ بچہ میرود و یک بلبل نخواہد ماند کہ در محال خود او و اسخا خواهد ماند بجنگ غامہ من یوریا نہ خواہد ماند
--	--

ظہیر لبکہ ز حیرت تو خاک بر سر کرد
تجارت رہ قدری ز پیریا نہ خواہد ماند

عاشق متی بی روی اولیٰ دست از غم زد ہر کس بختان مردمان ناخواندہ کہ چنان در چشم ہر بار یک بین تا با کئی ہوا زد سای سحابیت دست در حق من ہووہ شد	مرغ چمن فصل خزان در محرابستان پرد دست شملت نیست کان و شاہد بیکر نہ زد تا رختہ ہمواری نماید از چشم سوزن خیز این داند تو میدس از خاک غم نہ زد
---	--

ہر داند اشک کہ مرہ سقتم ظہیر از عشق او
صد مشقب الماس ہم این غوطہ در برزند

مست دل در اشتیاق و اتم غمی مال زد بتو امشب بسکه بیدار دیده چون بلبلان گزد	خانه راو گیسوی او دید و برخود فال زد بر لب دیبا جابگیر یا ام خیال زد
در شکار جغیه هست آنسکه همچون کبکوت شب قیاب از زنگی گیسوی او شد غوغا	بر گیس صد و اتم حص در رشته آمال زد چون آن آستنی آنکه او را آل زد

جمع شد هر کس خواست در پریشانی امیر
بخیم امید را و در اسن اقبال زد

دل و حیان بسز و لعل یار می لرزد چو زلف یار چلیپا نو نیم این مکتوب	که در کند و لیر این شکار می لرزد کف ز لبیک جو برگ چنار می لرزد
دما امیدیم افروخته است خرقه و کلاه گمان بر م که فتی چون کعبه چنار می لرزد	که حل بوحده که انتظار می لرزد ز بس کفم چون نیم خمار می لرزد

من اندصال و توان بجز ترسی ای بلبل
تو از خزان و طهر از بهار می لرزد

شکر قد که در گل بچین باز آمد کوی از زلف باز آمد از کفانی است	ز آتشیان بلبل شوریده بر دواز آمد که درین حلقه ساخت با باز آمد
در خزان موسم بے برگی من دید بها دید چشم تو میحالب معجز است	رفت با برگ گل و بلبل و سار آمد چون نگار تو بسز غامه ز اعجاز آمد
بخت سپرد از شوی گلشن و مید اتم کوی سپه ختن از شعله آواز آمد	

سر سبز چون خاتم آن میتم سیه ساخت خطیمیر گشت کان سوخته خانه بر انداز آمد		
که باوه در رنگ من بچو بچوش آمد صدای پای نگاهش مرا گوش آمد ز بحر حیرت او بالب خوش آمد خردش عرش سحرگاه در حره دل آمد	بدل نوید از ان ماه پاده نوش آمد بخواب بودم و او سومی من نظر نگذشت صدف که از گهر معرفت بود لهریز مبوج کن بسجرا نوید آمد زلف	
ز خواب صبح قدر کن خطیمیر کنز علف بزار بار مراد دل این سر و دل آمد		
ز زلف پریشان شبنون نیاید صدای جریس سوی ایا موان نیاید اگر ناقه نزو یک مجنون نیاید که گشتی بر دهن زنی خون نیاید	اگر فتنه با ضل اصون نیاید دهد لاله یاش از وصل هر چند هر چند به عشق تا کوه نچرخش ملو است نو سید تیر نگاهت	
خطیمیر از رخ او لکشم بر نگر دو کس از بکاف فروس سپردن نیاید		
وین عمر بکار من نیاید در فصل بهار من نیاید	عمر به خند و بار من نیاید بر گوش کسی صنیع بلبل	
ایک شب بکثار من نیاید	بیداری خجسته بین که در خواب	

<p>باوے که وزد بر کشتاش</p>	<p>تزو یک غبار من نیامد</p>
<p>طلحات عدم طهیر در چشم</p>	<p>مثل شب تابار من نیامد</p>
<p>هشتم ز سوز سینه جگر میشد یا قوت اگر بجام بیز و بجای می شد قطره بای گریه من پای زمین آئینه را القاسم قومی آورد میشد</p>	<p>الماس از قف جگر دم آب میشد بی لعل نوشند تو خوناب میشد یاران ز مرز و دسیلاب میشد می بر لب تو شربت عناب میشد</p>
<p>همت بگو طهیر ز مردان نشسته لب</p>	<p>کز اضطراب غم دل او آب میشد</p>
<p>دل چو صافی شد حقیقت داشت می قدمد عقد از تو بر دل من کی توانم شعله عشق ترا در دل غمت مست اگر آنی بگلشن از سر شوق لب سایه اگر نیگاری از غصه من توان گریه می آید مرا بر تنگ چشمی های ابر</p>	<p>از صفا آئینه منظور نظر با می شود از نسیم صبح دم تا غنچه روا میشد شمع روشن از پناه شیشه پدید آید ترا که می نه گرس سالیه غنچه مینا میشد لبیکه تن در رخ عشق او میون میشد با وجود اشک با معنول دریا میشد</p>
<p>تا توانی در نضر کوشش بهای طهیر</p>	<p>زاکه در پاسه اجابت در سحر و میشد</p>

<p>چو هسته نمود باشد که فکر با سیت چو در آید و او ز کرم بسیار خود انجلی که واری توانی آن بخویش دل من چه امشب شود تو تیردانی چه بگوید زراکت بنده ام تا زانی ز کلام سر زنی چه هست دل تنبی</p>	<p>به فغان چون نگ محمل دلم از صبا بقتد بسر من از تو هم گدرد به سیت که ز آئینه مثال تو نفر سها سیت که فدای گهای تو کج افشا سیت چه عجب که سر و بند قدرت و پادشاه که نشد کسیکه انجا بهانه واسیت</p>
--	---

<p>در قیاس هر من خود غای میجگانه چه عجب ظاهر اگر از رنگ با سیت</p>	
---	--

<p>سکینه چو سر روی در فنا دارد هر یس را نبوتات و ربانی ز بیم به عجز تن مده و مغر و چشم شیرین تن ضعیف ز عشق تو خشن میسوزد ز ناله هر سر و دم چو تار قاتون است چو روی آئینه کار سیر عکس است درین مکان مقرر از کوه غم است ز دوریت شده ام آنچنان که اندک ز لبکه زلف تو زنجیر پایی دلم بود</p>	<p>به ملکاستی اهل عشق جا دارد که پاس بند طمع خوی از دها دارد که پشاز سر و غم و میان غذا دارد چو برق شعله کشد چشم بر گیا دارد چنانکه گر مشه بر هم زخم صدا دارد که خلق سلب و نیک خود ما دارد بحیرتم که دلی بایقدر صفا دارد نکه بنده من بیکه بر عباد دارد سر خجالت از آن عجب بهشت دارد</p>
--	---

کسیکه سینه سودای زلف چمن تو باد

چو مشک خال تو در اصل خود عطر دارد
بشم غر از آن مے کند طمیر که سر
چو حاتم بر خط نقاشی نماید دارد

تبی هر جا که پدید آید کنه افیاض دارد
بقفلت بجه گردانند و یک نعلص
چو زخم خویش را از وصل و بیگنی کند
پس هر اوج اقبالی بود در پرتو والی
کلی چون کسید بدو در این گلستان خرم
و گرنه رشته تعلیق از ناله دارد
که زلف او سیم طیاره عطر دارد
جها نگرهای هست العیار هم دارد

ظهور بستند لب ز گوهرهای شهابست
صدف خاموش و در سینه دشوار دارد

تبی وارم که خنجر سوزن بود ستان دارد
بجام آینه از عکس آب رنگ آن من
بسمت از غوغایت خوشیم چنین بستی
خوشم من کنه خایه های آن سبزه چمن
رقیب آن رشک می میرد خیمه که آن
و عای من مشرب عشق غلام کی نود دارد
رخس من ملن بهارستان چو بخت آن دارد
تصور کردم آینه شراب این خوان دارد
که دامنیت افتادگی بر پستان دارد
که سید انم های من نظیر آفتاب دارد
نظر روی من بجای قمر و آفتاب دارد
که احرام توجه بیشتر بر آسمان دارد

ظهور از بخت خود خواب ایشان تابکی بنیم
که در آن زلف او را نشاند انم بر زبان دارد

مگر بزمین بگراو با خود آستیدانند مگر بچای غیری نت است است شب سکن نشود نطاری از کجایم حسن بدست شش غزالان تمام نویسد نبرد ز نال جهان جبهه دشمنی مکن سوال کجا و غیر ازین مدار ندارد	که نشین برقی نیست و عار ندارد که رفته خواب چشم قدم قسم از ندارد که مثل قامت سر و تو جو بیار ندارد که کند زلف کو گویا سر بکار ندارد که سوال کجا و غیر ازین مدار ندارد
---	--

بخود نیاز طهر میرزا شمش که وعده در سخن مست اعتبار ندارد	
--	--

دل با تاب یک اینجا ندارد چند نیست این چشم نیم نین فوج عشق در شهر هر نبود ز بر این نیم نازی هست غم یقینم شدند چاکل سینه صبح اگر سوز دلی بر حال و عشق	چهارم هر نگه با مانند دارد که دیگر ناز را پیر و اند دارد تجلی جبهه دل هو ساند دارد سرم گویا خب از اینا ندارد که مهر اند دل او با ندارد خبر از ناله بعد ندانند دارد
--	---

طهر از دین دل شد چون تهیست و کرد دل غم نماند دارد	
--	--

آب و نیکی گل مرکی که گستان میرد هر چه از باد صبا آید ز عالی است	بلیلم صبح و راهم ایحان میرد بی گرایه بوی یوسف را کین جان میرد
--	--

<p>عشق را نازم بدان می کند عجب کار سهل باشد هرگز از مهر عتایش بر جان</p>	<p>سند بلقیس را ز دسیاهان می برد ناز م او را گزشتند لطف او جان می برد</p>
<p>خلعت خواب بحر را می چسباند و منع زانکه وقت مسجد مهر در گریبان می برد</p>	<p></p>
<p>بیتواستب ناله سرخ شرایب می رسد گریه ام را در جهان گنجایش طغی نهاده از خراش می نشیند بر زمین بخت دل مثال میسد حبست از سینه آن محکم گر مروت بکسند جبهه بقیع را راهزدگی بد و افتادای تان محکم</p>	<p>هرگز آتش را بسوزد او من و امیر اشک چشم بعد ازین نمودهش بدیدار من خنده آن زمین بکان کهنه پایبند این بیاض زود زایب ویش بطور انیس دست یوسف کی بداندان زلیخا میسد واس از راه وفاداری بعد را میسد</p>
<p>دره انصاف که عشق که چندین فرج بر خطمیر یکس و محنت ورن و تناسیر</p>	<p></p>
<p>عاقبت با من نوید زمین گل میسد می نقد آخر بدستش دولت نیاید با وجود آنکه صد چاره شدین نفس از نسیم پاک بن بچند میانشین</p>	<p>بعد از آسید باستان بوسه گل میسد هر که پای او بداندان تو گل میسد ناله ام در کوچه ستار بلبل میسد تهتی بر دخترو شیرین گل میسد</p>
<p>چشم امید از جوهر سر میسد</p>	<p>سکین گروی ز راه رسم دل میسد</p>

تا بر آئینه قدر رحمت دل میکند ایستد ز هم تیتست از سندان تیتست به دل سلکین تیتست نیست اصلا ز کمر بزند با آرد و سخن را آئینه آسودگی کاسه جوی ز کشتی بسته بر باد کمر	خانه آئینه را فردوس اعلی میکند با دل ما آنچه سخن نامح مای کند آنچه سی کوکن با سنگ خار میکند هر که گوید کاسه با کاسه مای کند تا آمد در یوره از چشم شری مای کند
---	---

سالمه و انتظار تا و ک فخر طمیر
باز چندارست که آسان در دلم جامی کند

دل به ای قامت آفران میکند با تکی جوی شیم حاستانش و لیس عشق رهبری کی شتاید شکوه از کمر سوزن دهن از حیات سید مجنون میشود یا و کردم از شهیدان تو گشتم دهن دید که یعقوب که بدین ز غیبت چون کند	آری آری شعله و آتش میل می کند آنچه سحر سامری با قوم موسی می کند آب باغ شور بر اور کار و ریاس کند چون صنوبر میادی اذان سرود می کند کشته عشق تو ایچا بر میجامی کند تا ز یوسف آنچه در کار ز لیلی می کند
---	---

لذت خایه میلان را چه میداند طمیر
هر که او در این سیاهان موزه دیامی کند

برج میدانی که با سن عشق کز شمع میکند محرم اسرار زلفش میشود با و صبا	نیزه داغ ز گرمی کار آتش میکند تا طرم سودا ز بار آتش میکند
--	--

مرد را بر تن لباس معرفت آراستیت باو کبر از ازل بهمت معنی توفیق را	زن طبعیت ثیل بر وی با حسی تر میکند اعلی روشن روان منع عصا کش می
که بیاید بهره از خار غیلاان چن طویس هر کف که ز او راه است مفرش میکند	
جلوه سرو قد او باغبانی می کند از نگاه و مست و نهنگ لعل چشم علاج خاتم جمعیت از دل گرچه مست افتاده کاش مریون کرد می او را یکاه شام سب رنگ حسش از نیاز متعلق میشود بلبل از خاشاک پایش کرده و باد	خل پیرین از وصل جوانی میکند چاره من و شد با پنهانی می کند زلف او صدف و شیرین با سانی می کند بر سرم دستا بر لبش که می کند شمر مناد او زخم را زعفرانی میکند ناحور دستش گل کامرانی می کند
تا خزان چهر او برین جهان آرد طویس چون بهار وصل او با من خزان می کند	
کفر زلفش رخنه با در ملک ایمان میکند و زو طلم زلفه بنفخ و سواد و دید و شفت تا تمام اندوخته او چون گل گریبان میکند چون پیاز دال اشک ای میوه ناله جوی از دل خود باید آنگس را جگر خود تا چو ز	آری آری دیو حلیت از سلیمان میکند کین سفال کینه مشق خطیر ایمان میکند بسکه او چون غنچه از ماه نظر ریحان میکند قطره بزمیک را بر دیده لاله ان میکند هر که را بر بنفخ و غوغا عشق مهان میکند

<p>رنگ پر و نیر ز لعلی کام جستن شد طبع میر مس و پاک آنکه ملینیت از زن میسند</p>	
<p>دالی چنانهاستق مجور سے کند خویش آنکه در دل معذور میکند هر دم لعلان چو کاسه نظیر سے کند در وید کار نیشتر مور سے کند در سینه کار ناص ز نور سے کند چون بادہ جایی در گنجوری کند</p>	<p>عشق تو رخسار بلی طور می کند کر لاله رویه از سر خاکش به عشق از لبیکه کاسه سرم لر عشق بر صفا یکدم که چشم از رخ او بند جدا نظر بے شهد التفات شکر خندان ایمانی چشم مست تو بر این دل خین</p>
<p>ما طور ربو شینم طبع میر آنکه حسن یار دل را بجای آینه منظور سے کند</p>	
<p>کبوتر سے کہ صفیری تعبیر چاہ کند کجا ز ناز بسوی کسے نگاه کند دیکه گوشه ابرو بسوی ماه کند کہ سرمه خانہ چشم ترسایا کند ہمیشہ بہرمان آرزو گناہ کند ز بیم حوسے تو در زیر آہ کند</p>	<p>بر تنگنای غمی دل چو میل آہ کند بسوی آئینہ اور وی خود غمی بنید لال میشوم از سرمہ مهر خدش بختانهای دل مردان یہ جہاد کرد لجنہ لذت تیخت اگر رسد عاشق ہلاک مبر شہید تو ام کہ تواند</p>
<p>کیکے وقت سفر کن ز لداہ کند</p>	<p>یقین او تو کل نام نسبت طبع میر</p>

شانه بایاد مبار از دل افشاید جستق برداشت ز من بسوزد دل نعلی	تا دل شب باغن از زلف تو افشاید سرمه ساخته در چشم ز لعلت لعلی
یا و آن تب که زنت آینه تر بود بتج ابروی تو از کشتن من دم میزد	عکس من حسن رخسار چون گل رخساید چشم مست تو بچشم من ایامی کرد
سمن از عین آن لب بدین گل میخست باز رفتم بسره عقلی اهل جنون	جلوه از سر و زنت میل پال لعلی که نبودیم کاین سلسله بر بامی کرد

کز خیانتس بدلم راه نمی یافت طمیر تیرا و بار و پیکان بدلم جاسم کرد
--

تب لعل تو روز مهاسیه کرد بنازم نوخیز شیداخت ها	مراد پیره بختی سوره کرد که تواند کسی در وی نگردد
چشم لعلی بنگین خون که شبنم مبارک جاسم گل می کشاید	سحر بستر او نگین کرد و می تواند او زیارت کرد

طمیر از ابر شاد دم زین حیات که بر ساحت حجاب رو می کرد
--

تا نسیم آمد و پال به بیان می باده باغبان پرورش داد بهر غار شمع	گل امید صبا منتظر بوست بماند خفا بے سر حیات است که غور و بماند
مستوه دیده در آن سرگس از حیرت چشم ز کس نگارن بر سر زانوی بماند	

سره رویای فتاده لب لب جوی مانده	سالماتند که بامید خرامت در بلوغ
---------------------------------	---------------------------------

مرکب عقل و دین جوار همگایوست مانده	راه این باویر به خوف و بلایست فکیر
------------------------------------	------------------------------------

دل چو آن کشتی غرق بر لب باز آورده بسکه سیراب است نخل قد ز جوی آرد رفته جاموس نگاه و دیده باز از آفتاب عبد بر ایامی چشم مشوه سازش خاک قاصد از مسنون شو قم گنبد طایق تاله عشاق کرد و دست از نو عشق	دیده در افتای عشق تمسک نماند آورد در گشتان محبت سیوه سناز آورد تاخیر از گلشن دیدار او باز آورد بر زمین آفر سیار ما عمار آورد گره بان کافه این ناسرپه باز آورد گر منی از برگ من رسته سناز آورد
---	--

هر قدم نازش شمس بجای به آواز آورده	گر ظمیر آن تنوخ بر خاک شهیدان بکند
------------------------------------	------------------------------------

دل بسته بعد دام نباشد شده باشد	استم نر فراق تو دو تاشد شده باشد
ز اسباب تعلق بی دوست کشیدیم	در راه وفا می تو فدا شد شده باشد
احوال دل خویش نکستم بدم وصل	اور از غمازیکه قضا شد شده باشد
تا محبت کیسوی تر بشنود از دور	دل منتظر باد مباد شد شده باشد

بیاره طریقه سیر آنکه نوا ساز حین بود	در عشق تو سیر برگ نوا شد شده باشد
--------------------------------------	-----------------------------------

<p>صد کوه رفته رفته بسنگ مزار شد نور نظیر پدید ما یار تار شد هر دل که از خندنگ نگاہی بکار شد اهل بخت کبوس و دوا و تار شد آن سوزنی که مدعی نوک خار شد پاکیزه تر از شبنم روی بهار شد</p>	<p>رالن یزدی که طوز صیرت بخار شد لوطاقت همچو که از شانه منوره و انجا که رشته بر دل مار خسته شد از شکی که پایه داشت ز فواید قبول در دست این بنی سر رشته دور بود از فیض عشق آینه بر پای عاشقان</p>
<p>باید طهری موس پر دانه غنایب گل شعله گشت شبنم روی شلار شد</p>	
<p>سز شک من جو باند و بلور شود که تیر گاه سلیمان بخشم سوز شود بنال که مرا نمیشب خبر و شود که آب آینه هم از سرخ تو شود شود</p>	<p>و میک از رخ او دیده بیزد شود بمشرعین ز سلطین سوال عدل کند نفس بسته بر آرم زینش عشق قطر بر آینه انداختی و می ترسم</p>
<p>بجز خیال و صاش طهری کی مانم اگر بهشت و علم جلوه گاه حور شود</p>	
<p>کی بنزدیک لب اولیته خندان میشود مهر را تاثیر در کوه بدخشان میشود + + از صدق و وفا یک لیان میشود</p>	<p>ز مرم شبان تبسم شکرستان میشود پرتو فیض ازل کی سیر کند بهر خار گشت از حق و یار و غم و درد و آ</p>

وکت ویدار ش اگر ساقی علی ما طلب است	پس چرا بر حس او آئینه حیراں سے تلو
نیت ما دم باو فرام رویای قتل	کی ماحول سامری موسی عمر اں میشود
بار سدا نند شبنم پر حریم آفتاب	لو لوی دریا سے بیتاب تو غلطان ستون

است از خواب پریشان که کس میدیلم کوی
یوس از باد میاز لغزش پریشان میشود

رلف که راه میرد حس که ناز می کند	بسته دوام کیست حال ما که بیدار می
ملل اگر نفس بد لعمه سراپه ارد لم	مطلب غم رنگ ملایه دو سار می
همچون که دست پر شو کسره میبرد	آنچه بخار لوا هوں عشق محار می کند
در غب وصل مانگتا شود صیغ نس	عشق تو قرص ما در او تمبه که رانی
کرده دم ز رلف او شکوه بخت نارسا	موسنی اگر خبر شود قصه درار می که

تا هم ابرو اں او قلمه شده خط میرا
گر رودار رار شش قطع نما می کند

با صبا میروم استب بکاستانی حید	تا که تایم کرده از مسلسل در بکالی خیا
زلف و خط تو کبود ای جنون میکنم	نیت سر حلقه دل سلسله خدائی
ما سر زلف تو امروز مرا گرفتار	ز آنکه دیدم همه تب خوابی خیالی
هر یک در کف مدفون عشق است ای	گر سر ایالود و موقوف گریه بانی خین
میروم از بخت ختم گل و سینه تاک	من بلیل بقا خا تا و بهقانی خین

الحمد لله رب العالمین

<p>گو میا وقت بخیر چون زدن ناز آمد دیدم از دور صف درانی مشکالی چند</p>	
<p>منتشر شد بجان عشق طهر مجنون گوش کجانی لیسیر و سامانے چند</p>	
<p>چندین ہزار دست دعا میدیو بلند ہر جا کہ ہست نام خدا میشو بلند آواز تو ہم ہوا میشو بلند اغلیتہ می کنم کہ بد میشو بلند ہر صبح کز نسیم کبیا می شود بلند منقار تیز کردہ ہما می شود بلند</p>	<p>ہر خیمتیب چونالہ من میشو بلند تا باشد از حوادث لایم و دامان بجای تکیں ہست کیون نام باحق مترکان نیز غم جو تو در خواب رانی در دیدہ تو تیاست مرا خاک کوی تو ماسایہ جوی اوز بی استخوان است</p>
<p>مرغان کوہ کد ہم آواز می شوند سیر با طهر ہر جا کہ می شود بلند</p>	
<p>پروانہ را بشمع قلمی نمی کند جز معرفت و عشق تمنائی کند مجنون ستید گفت کیلی نمیکند در مکتب کسب الف سے نمیکند این نقطہ را حروف تجوی نمی کنند در حق طفل باسیح مری نمیکند</p>	<p>موسے نظر بغیر تجلی نمی کند دیوانہ ترا کہ ز کونین گذشتہ است حسن تو بچہ پر سہرے کند نیاز سوز ابریل جودل ز تو ارسا و متق یافت تا ز دنیا ز مستی با پیمای معنویت کی سپکنم اداتق تسلیم عشق</p>

گو آن و س که باغبان است در کوچه دل تو سوا می نماند	
---	--

دل را درون سینه خردار کرده اند از اختلاط چشم تو چشم خوش صورت پرست و آینه گل گزیده است ابرینخ و طوطی قصاب انتقام تار نفس بود شتر نفس بر افتد مهر چمن زرد دل با سبب باغیر	مهرگان او سینه خردار کرده اند برستی که موم بهشمار کرده اند کامل نظر سنا طوطی باخار کرده اند اصحاب عیش را بهر بردار کرده اند آهنگه زاده افش باز کرده اند زین دل بهی بر وزن شکار کرده اند
--	--

مهری ملک طاهر که بر سر و بال است
منصور عشق دوست که بر دار کرده اند

خیال عارض تو شخص نظر ابرم کرد سپهر یو قلین در میان گیر نگار عجز و دیر مرادید با دل سید ار بوقت مرگ تو ان گفت که گنه نام کبریه که فتن که در گل و فسر و در دم سک فکند مرا از فشر و ن سر و ش	سواد لاف و تیش موجب سر ابرم کرد مرا بخون جگر و انتخام کرد بجا بهار و زندان تن بخوالم کرد که در دست کجاست تن زنگی عذابم کرد فلک لذت ترین لقمه حسام کرد چرا که گوشه ابروی او کبالم کرد
--	---

بغیر تو عشق ز من نماند طاهر که عقل دید و قصود باقیم کرد	
--	--

<p>سهر خطه غمی در دلم افشیده دارد در حبس بنم صورتی بیاست که گویا منم کند از تنج لبش دانه فانی تا رسد دستار کن طعنه و افش</p>	<p>عشق تو چو بابل ایس سوخته دارد بر بالش غم شکل مراد وخته دارد تا آنکه به بین تو لولا کوخته دارد عاشق چو گل این نخت مگر سوخته دارد</p>
--	--

چون شمع که در پرده فانوس نماید
در سینه فانی این دل افروخته نماید

<p>در محبت عشق با گر خاوند نگه گیرم کند نشسته صحبت کجا یا هم ز شک بلیان من همان از تنج کامم در سرنالی برین ناله را بچیده ام از شوقی ترسان تو سازگار چه از انم بماند ویران ها</p>	<p>آتشای کاش با سبزان کشیم کند باغبان چون خاگرد در پای جدم کند و ایام باره که گر شهید بر شیم کند کعبه او کاش سعدی چشم شکیبم کند رو مشقم تا بد که وصل تدبیرم کند</p>
--	---

کشته ام مجنون محو سیر از این همه بیکی و غم
علاقه زلفی نه منم که زنجیرم کند

<p>هر که بن ناله مستانه می کند خواهد مگر سوادیریشا نه مرا و یا گل و افلاک از می سرشت است افل بادین که روغن عشقت در چرخ</p>	<p>عشقم فداست ز کس جانانه می کند شاویم که که گیسوی شان می کند خاکم اگر بی گل میخانه می کند شمع این گرم ز پهلوی پروانه می کند</p>
--	--

افتاده ام ز طبع و عین زلف یار عشق عنان گرفته و دیوانه می کند	
ناله بی اختیار از ما شکبیدی می کند هر کجا می بیدم با من غریبی می کند هر که در عالم بود با من رقیبی می کند بر سر بالین من عیسی اطیبی می کند	در گلستان چیت گل عید کی می بیند ایستاده با چشم شوخ و سطلی می بیند روز و شب طالع خود در پیش می بیند کی تواند چار فسخ مرا کردن می کند
	با وجود آنکه عشق نیست در دلم طبع همچو آن زلف شوق و فانی می کند
میت مکن که شرار از جگر می بر خیزد هر گسار با یک خروس می بر خیزد مرد حق که بعد ای و گری بر خیزد مثل آتشی که آتش تری بر خیزد	گرد و صدیل علم را چشم تری بر خیزد نفس خود را بسم سیرت آن ای ابله خود بخود وقت خود را غمت می نلاید دل چو از شوق جدا شد لبها بر خیزد
	تصمت آلود و خواهی شدن از عین طبع که ز بلبل سخن شور و تری بر خیزد
ادب و نشان یارهای لعل بیرون می رود حقی دارم که دل باز جای خود چنان می رود عشق را نازم که خون از دست می خون می رود	بتیو استباز دل از محبت خون می رود کس را سانی بغیر او بیازد و وطن می رود بر برگ لیلی ز در فساد و لعل می رود

<p>کشتی عاشق ز بحر شطرنج آرد و سیرود</p>	<p>از خجالت بر قفا رقم چو برین طعن کرد</p>
<p>آسمان هم از بلای عشق می سوزد طهر</p>	<p>بسکه آه عاشقان بر اوج گردون میرود</p>
<p>شتمن مر از بزمه عشق کشته اند تار مر ملائکه بر چسب رخ رسته اند از بس مر آتش هجران پرستند زین پس بنام شاه خراسان نوشته اند</p>	<p>فاک مر آباب محبت سخته اند از فغن مشق رسته عقد شام از چشمه وصال تو سیراب کی شوم مارا برات رنق ز کمران بریده شد</p>
<p>زین دارا و ز خیل ملائک جدا شود</p>	<p>از بی طهرین یک بشر و صد شتر</p>
<p>تخت بلقیس گل از شهر سامه آید دل ازین سوخته یک میل جدا می آید هر شب از تربت سن بوی خماسی آید هر شب از تربت سن بوی خماسی آید بر فلک ماه نو گشت ناسه آید زاهدی را که از ولوی میا می آید که اجابت لبر راه دعا می آید</p>	<p>خرده از قافله باد میا می آید بد به آور و خبر نزد سلیمان آید آهوی سر به کشش بسکه بمن هم آید بلکه پامال حکایت شد می بار در محل ناز تو میل سفری کرده که بار اکل دل تا خم ابروی ترا یاد کنند بوریا را گفتش که ده در آتش بگن تا توانی به تفرغ جدا گوی طهر</p>

مراد در دل خیال اینک ازین خیال می آید که در گنج حلال از پر پروانه می آید تصور میکنی چقدر است در ویرانی که که چو پای خود در خون می رانم می آید خیالش نیز در شتم و دلم میگانه می آید مکانی را که قاتل نیر و دیوانه می آید	بگوئیم من ترسناکانه بستانم می آید میدانم که این بزم از روی ترس است ز دلشکی چو نوسید از تو و دوستان می آید بطور شقیبانی بهت پروانه را نام می آید ز بس کان یو فایه من سرگشایی حار و ز بوییم حجب دارالشفای بر سر کوی
--	--

بگوئیم من ترسناکانه بستانم می آید میدانم که این بزم از روی ترس است ز دلشکی چو نوسید از تو و دوستان می آید بطور شقیبانی بهت پروانه را نام می آید ز بس کان یو فایه من سرگشایی حار و ز بوییم حجب دارالشفای بر سر کوی	بگوئیم من ترسناکانه بستانم می آید میدانم که این بزم از روی ترس است ز دلشکی چو نوسید از تو و دوستان می آید بطور شقیبانی بهت پروانه را نام می آید ز بس کان یو فایه من سرگشایی حار و ز بوییم حجب دارالشفای بر سر کوی
--	--

نه فیض ناله از این دیار می آید غبار خانه ترششان که بایر می آید بچشم من اثر از شاخه می آید چو آب نلن کوی از کو سهار می آید بکار من چو ناله چه کار می آید ازین چه سود که فصل بهار می آید	نه بوی عشق ازین روزگار می آید چو کوچه کان دل خود را بی خبر می آید کوی که در گنج هر دو جوان بچشم می آید کسی جواب مراد شکایت نمیداد گشت عمر و ناله بستی به بلبل می آید خزان که نخل شباب مرا ز پا افتاد
---	---

شکایت از کوچه روز شمار خواهم کرد طهر میسر اگر چه کجا و شمار می آید	شکایت از کوچه روز شمار خواهم کرد طهر میسر اگر چه کجا و شمار می آید
---	---

دل فکار مرا آسمان چه می داند دوست و پادشاه و خون آن چه می داند	دل فکار مرا آسمان چه می داند دوست و پادشاه و خون آن چه می داند
---	---

خزان بهای گل بوستان چید میداند	چنگ تیره نامدش در باغی خوش
تمیز عشق و هوس آکان چید میداند	سحر تکایت مرغ تین زیاده بها
شب و روز غم پاسبان چید میداند	ایکیه خفته بروی سر سرت و ناز
تنگسته مالی مانعلسان چید میداند	نه زن کسیکه نه رایه تدرست بود
که غیر بر نهان از تان چید میداند	بختیه شیوه خوان تعانقان پیغم

ملکین با است زند که ضامنست خط میر
که عجز با هم شورش زبان چید میداند

پس چرا قمر من ساز شک تو لاغر شود	نیست کیلنظ که خورشید تو لاغر نشود
از دلم تنگی وصل تو کمتر نشود	لب سیراب تو که آب شود از دستم
در نظر شیوه حسن تو مکرر نشود	ایچه حسن است که صیادت اگر می نیم
هر که در تکیه عشق تو کافر نشود	بر رخ ملت اورنگ اسمانی نیست
بهتر آنست که این کورگره بر نشود	مسکاده باده خور بخل می نازد و نشود
آب در ظرفیت آبله گوهر نشود	نظف اندر در حم پاک شود قابل فین
لیک نامیش او قابل جوهر نشود	آهن از سندان پولاد برون می آید
نقره تاسکمه نیاید لقیش زر نشود	تا خط انچه ز نوید منگره امر در آید

مجلس آراست خط میر از سبب خط
هر چه جز عطر بود و اخصل مجمر نشود

<p>کوششی بگریستن هم حسد بود یک شمس از تعاد و اشارات قیام شرح مطلق سر زلف تو به هم باور مکن که سر بد آرم انسان غلام سرو اگر نشو و طوق فاخته اشکم ز آب و رنگ بگریه و تیغ مشک کز او بقلعه بغض میرسد داند که سرو و گرم همانرا و خورشید</p>	<p>طوفان لوح در نظرش محقق بود امثال کن که بنیان را خراب شود پیداشت دل چو زلفست محقق شود عمرم لعل زلف و دیانت بسر شود و تنم بد و سرو و طوق کمر شود پیدا است مغل شوخ که صاحب بگریه هر کس شب رفیق نسیم هر شود اگر که از شاب حباب و شرر شود</p>
---	--

<p>خوش آمد که قطره بدیدار بد خطم عین بقا است هر که ز خود بی اثر شود</p>
--

<p>ز خون دیده نوشتم بدستان کاند مثال قطره خوی بر انداختن کاند رهز ناسه که بود چه حاجت مرا مگر بیال سند ز نسیم این ناسه</p>	<p>مگر که رنگ سر شکم و بد نشان کاند پیله قلی من گشته ز رخشان کاند که خود ز شوق و معاشش شود روان کاند که ترسم آنکه بسوزد ز شرح کن کاند</p>
---	--

<p>زب که شکوه ز جو فلک کشید خطم گمان برم که نماند است در جهان کاند</p>

<p>سربس او چون دیدم در آغوش کاند برای نامه او که زدم از تنم کاند</p>

عجب بدان که مقوی بود صف او گویند مرا ز تیر حوادث نگاه می دارد عجب مادر که کم از نه مایان خویش سدن صلابت نامی که از بوقته نشود و زلفین به بت آور چو تهم کردند	از ان سبب که مقوی شد از سخن کاغذ کنند حمایت من بهتر از سخن کاغذ حیرا که حمد نموده سر سخن کاغذ شود بجای که چون بلند گردن کاغذ شود ز سبقت شاه بت شکن کاغذ
--	---

ز بس سوده در شرح غم نوشت طبع
عجب بدان که بماند بدور من کاغذ

دل بوقت سحر صبح را خواب بگیر میوه کن چو معذن صلاح صبح زنده چنانکه ریخته بخون سیادتش ماند طشت نویدر حمت بنیش ز جام می بشنو سفیر جنگ گجای دولت زند ناخن حنور خاطر فارغ سوال کن از چین اگر عمارت دایمانی به از کعبه است زمان نشیب نیاید ز دست تو کاری	ز شوق ذیل دواهای سحاب بگیر چو ماه نوحه از دست آفتاب بگیر تو اسقام ز که شیوه ز شراب بگیر مریاب بهشت از دم زباب بگیر نوا می فیض و اشارت معنای آب بگیر سراغ کنج نکاشاید ز خراب بگیر ز رشخه گرم از تو غمی در آب بگیر عنان شاد مقصود ز شاب بگیر
---	---

طبع اگر تو به محشر نجات می طلبی
ز صدق دامن پیغمبر و مصاب بگیر

عشق مجاز خود دریا را چه آستین تا آنکه تا نیمه دلی از انتظار گل در زبشت از هجوم ز قیدان ملک لسل فسانه سنج زایمای غنچه است نقشم اگر که ز قیدان تمام نیست ما را خرابی است نه و غنچه یاسیان	حسن بهار و رنگ خارا چه آستین گویم تنگی تو یار را چه آستین در قرب شاه خیل گدازا چه آستین در این میان رنگ صبارا چه آستین ما این گره و خیره را چه آستین بر نیت تیره بال چهارا چه آستین
--	--

ر ل و ا و س رنگ عاره تاخن مارا چه آستین	ر ل و ا و س رنگ عاره تاخن مارا چه آستین
--	--

هر طره سر شک من افتاده و گر زلف از خاش ناله و لاله و گر افتد ز شوق سروی آزاده و گر ساقی کند بسا غرت بازاده و گر هر صبح در کتا کرد ناده و گر منزل یکی و هر طرفش جاده و گر	هر طره ز سر و تو آزاده و گر بشاطت دل مین که خود شانه میشود نواهد چو سنگیری افتادگان کند چون ابل بزم مستی من نیست گویا آبستن است و هرگز اطفال حادثه این سبب نیست کوچم نظم و سحر
---	---

باشد یکی نماز و نیاز از من طهر من بوی یاف گنده تو سباده و گر	باشد یکی نماز و نیاز از من طهر من بوی یاف گنده تو سباده و گر
---	---

مرا که ساختی در از ان بوی شکار بگو چه عاره بسازم بچرخ کج قمار	مرا که ساختی در از ان بوی شکار بگو چه عاره بسازم بچرخ کج قمار
--	--

ز بسکه تنه میگردم اثر بناله خوش	ز بسکه از نفس من بر وزن بخار
پایان بسید که از دیده سر بران	ز بس خاییده بیا نوک غار بر سر غار
رخ معنی هم وار حیت هم وزن افتاد	از آن گره که کارم فکنده گیسوی ما

نفس لبوخت ز شور طهر سوخته ام	
ز بسکه سوخت بایای چشم سر مرده وار	

یده فریب من ایدل آب رنگ در پر	لبوی لوح ضمیر مرا از سوح حمیر
چو تیر ناز کشد بر من آن کمان ابرو	ببیند کار کند تیر او بزنگ مبرو
ز قید زلفت را ندانم دل پریشانرا	در پنج داشت ز دیوانه منصب رنجبر
تداغم چه پر آگنده فریم کردیم	مکشد پست قضا بود خانه تصویر
بنای دل همه ویران در خیال ناز گوشه	مگر تو خود بجای این خسره را تصویر
ز بس خندنگ تلافی رسید به دل من	توانم آنکه بهر دانا ایم از سر تیر

بستانه او میروم بیاسه مشه	
که اشک آیدم از نقش پای خوش طهر	

ای خود بینی بخت مردم غمخوار	در طریقه آزار ما بس گشته باغیا یا
مرهم لطف بر کار و دهن خجسته روح	سکند تیر عیاست بر دل افکار کار
میدد جام عمتان زن منم موجود	میزد عسقت حق گویان با مقدر اول
کی دهد ختم تو با هر دست نافه جام	غیر شیاران غدار و کس بر آن خبر بار اول

<p>مرغزار عشق را صد مرغزار اندر مرغزار کفر عشقت می رسد از نور بالوی ریا</p>	<p>وز غم تو بیلان براناله و رنگزار تندی جوتست فروز و در دل مانار</p>
<p>از بیکه شکر غم در دلم گشت عبور دل فشرده نیاید شکر زگری عشق</p>	<p>از جیه حشش رسده شبها اندل بهتاب تاب سے کند رو خطمه آن زلف کبر قاتار</p>
<p>چو تار دستم بوس گل پیچ بران رتنگ حشی ابل زباں موات اگر نگیر سایه خویش از سرم می ترسم رقیب خواست بیای تو جان مرا نشا</p>	<p>رحیل آمد و شد گشته دل جو فانه نور جیل غمت گشته تر میفر و زلار و تجله طور از جیوه ز تار گشته در طنبور به منع دانه بد و زندان جسد لب بود فلک بسایه لطف خودم کند منطور لقین که عافیت این آرزو برود و گوی</p>
<p>خطمه میر سدار یک دل شراره عشق بقدر تو صله زن ز محضر بالانور</p>	<p>بستگفته از نسیم وفایت بهار عمر آس حیات محتر تو در جو بار عمر مرکز لوی و دایره بروی گذار عمر نقرین کنم که گم شد از اعتبار عمر کایام چه نیست مراد شمار عمر</p>
<p>اے گلشن جوانی و وی لاله زار عمر میفش محبت تو بود زنده گانیم چند آنکه میرویم همه دور گشتن است بر کن مخالفی که در نیاموافق است هنگام مرگ با اجماع دعوی آرزوست</p>	<p>بستگفته از نسیم وفایت بهار عمر آس حیات محتر تو در جو بار عمر مرکز لوی و دایره بروی گذار عمر نقرین کنم که گم شد از اعتبار عمر کایام چه نیست مراد شمار عمر</p>

ازین قرار می بود آن نازنین سوار	آری می قرار نگیسر و سوار شمر
---------------------------------	------------------------------

بر خود طهر یک چشم اعتبار نیست	همدوشش مرگ میر و ماند کنایه
-------------------------------	-----------------------------

خوش آن کس که راه فنا وود جو شر	امید و بیم ندارد ز کس برفع و ضرر
بدین فناء بیعتا هم آشیان استوی	ز حرص بر سر مردار اگر کشائی پر
چو بهره می بری را احتیاط نالایان	بجز شراره و دود و از دو کالی سنگ
بخود نشان که از دو دمان بود بشیر	چه که نامزد زتش نشان خاکستر
هزله مائل از انجام کار خویش تنی	گشت عمر و گفتی که کجاست زاد سفر
مگر که دست زنی در کباب که دین	که تا خلاص شوی از حساب به محشر
رسد و چشم جهان بین تو بنور یقین	اگر بیدار گشتی خاک مفت دم خیر

طهری نشد لب اسید و از سخرت است	که نوبت از قبح لطف ساقی کوثر
--------------------------------	------------------------------

بر نیامد هیچ و مصلحت از شب بزم هنوز	پیش و تاب غمگه افکنده در کارم هنوز
از برای چاره ام صد بار پیش آمد هیچ	در دوشق هوای خورده بیارم هنوز
گرچه دائم در خیال او تماشا می کنم	همچنان هر روی او خستاق دیدارم
در جهان گرد و ملق را از خود آشناده ام	چون بخود و امیرم گو یا گزینارم هنوز
سایه با من نمی آید بزم وصل او	در حریش فوفاک از بیم اغیارم هنوز

<p>لب و تنم بر گزنی سبک و طعمم</p>	<p>بر لب و دایه ای عیان نشسته بقیاده ام</p>
<p>از دوت دور باشد شکوه از لعل و دل میسر در آنکه از دست و پند آن خود را زارم نم</p>	
<p>فانک صبر ویر و درود بیت احوال منم نوز تا جفا باشد ز دل و او سر انجامم نوز می و رشوق کیو تر بر لب با هم نوز من که لذت بخش حل و لعل و لعل نوز</p>	<p>ساکن تخاصم و قید اسلامم نوز من که سودای مزاج از نکست آن شکام ز این نثار آنکه باز گیر چاب نامم تا چه راحت یابم دشمنانی که قفس</p>
<p>بے فروغ سحر ز خضای غیسوزم میسر با سر ای بختگی روانه خسامم نوز</p>	
<p>سروی نه سپردیده جو باغبان ناز در بنیاب روان تو مانده کمان ناز در ملک حسن میکند کاروان ناز پیش آبی گریه چنانکه کمی استخوان ناز بر خوان حسن هر که شود همان ناز</p>	<p>ای گلشن نزاکت وای بوستان ناز از نور غمزه میکشد لندوش تا بگوش از کج چشم عشوه گری مردم افکس تا ما خون گریه ساز سرو جان گشته ایم بدش غمزه و تیغ تلافیست</p>
<p>حیف است آتشین در دل بر بلا میسر تا هست تیر فتنه روان در کمان ناز</p>	
<p>چو سرور قفس کند قفسی آرد و آواز</p>	<p>نیاد جلوه رود همچنان جلوه ناز</p>

<p>ز شعله میل بلندی یال عشق بود بروی نرد زدم همچو سکه نش طبع بشهادت ز روی بوسه گیری لب تو ز سیدان تو بجای که بدان برسد حدیث عشق تو با کس نیکم افشا</p>	<p>که شمع از پیر روانه میکند پرواز فلک بکوره نظم اگر چه آردم بگداز و بان ساغر از ان پنده تاقیاست باز هزار اگر آرزو کند پرواز مگر رسم بکنارت شبی سرشته ز ناز</p>
--	---

ز بس که دافته عشقم اگر بحب گرم من
 رگم خسته صداسیکن چو رشته بار

<p>ز دور کوی شریابی فریسم نوس ز در گره تو جو دورم خدای می داند چه روشد آنکه اگر بی نمی نگردی شمع از آنکه روح مقدس حرم سرک دولت مکن چو بال کتاید ز نور زفته او سپهر پر جو طوفت کن جهان گردو ز حجاب طوف تو لو عاشقی که شد دلا کسی که همچو من از طوف در گشت و ما هر آنکه قدر تو نشناخت ذیل باد بر قلم سیرت با تو چویم عجب که نشانی</p>	<p>ز جذب کرم خود من مرا یالوس که بی ریاض حریت بچشم بیکوس بر نفس آمدی از شوق شمع و فاقوس سپهر نام نهادش ازین شرف یالوس ز خط و خال خود غیرت پر طاوس سز که بار و گری می کند بر محکوس نشسته بر ابطه بر خیزد از کنار عروس بر نفس نکشد غیر ناز افسوس که هست تا ابدان در حنت خدا یالوس غریب خاک خراسان بهیله طالعوس</p>
--	---

چون گلن اگر زخم به صیقل لبان بر روی سینه چهره کشائی خیل است	ما دم بیدید خیم سبزین را بیس سلس چون کلمک سوختنم نشان جان
چشم رسد نشین لب طرب و طالع آینه دارا نفس آفاق حیرت	وزار قلع شمس مگر در دم لقیان گشتم ز خویشین بحقیقت خدائیان
اگر کسیه بیای سعادت دل نیست	گوگرد احمم که طلاراکند نحاس

با آنکه هست مفلس بے برگ و بے لواء
با غیر احمم سیر سیاه به التماس

تا بشهد آرد و محکم بود یای کس بسکه بد دل تنگست کارن جویم تو	کم مباد انا ابد عشق مجاز از لیا انا
زلف او زین شود شیرین گردن دست دل ز پاک سینه بخت تاشامی کند	بیم آن دلد و مد جا بگسلد تار نفس شب و روز از خیز و چون سیه ایدس
در خورشید غمناک ز نبات یا تو یار و دشیان بخند راهم آتش آزارم برود	همچو بلبل کوچن را بنید از چنگ نفس باغ را حاجت نباشد با وجود خار نفس

آنچه من میدم زانای زمان خود میر
جویم از آزار ایشان کج تنهائی و پس

فروغ حال چو خورشید زلف یار ترس خوشست ز بهر غنا بگنید و شکم	طبع مبهره اگر میکنی زمار ترس ز نیم کشتلی تیغ لطف یار ترس
---	---

<p>اگر تو صاحب دردی از آن دیار تیرس گرت بودم فرو از آن خار تیرس تو برقی بجز غش باش و از کنار تیرس ز پاکبازی شیخان هو شیار تیرس</p>	<p>در آن دیار که در مان و دیار بود اگر چه بود خطر ناک و امن است کنار تو هستی کیفیت مستی طرب امروز چه خرم زمستی غمخوار گمان زد آن</p>
<p>مکو خطمیر ز صد ساله محنت دوری ز دغله دادن یک ساعت از خطا تیرس</p>	

<p>تنگ بود از لیلان ناله ام جاودهنش بیمروت رخت مانا ندیم تنها در قفس کر و مار بر فشانیمای اینجا در قفس میکنم گاسه گلستان از آتش در قفس هر دو اکنون مانده ایم از شکلی جاودهنش میگشتم از دست میاد این تنها در قفس میتوان کردن شبی را روز با تو در قفس در قفس آمد و گفت اینجا است دریا و کوه زینکایت کوه درواست سحر از قفس بی رفیقان نیستی و گداز تنها در قفس کاش بودی روز اول صبحه آمدن</p>	<p>داشتم روز یک من هم شور و خفا در قفس مطلب از اسیری صحبت میداد بود مرغ دست آموز میاد و بوم خوشی نستم بلبل اما چرا یک سینه صد چاک خوش و در جهان کردیم با او انکار پیش تنگ بی بری دارد اسیر کیسی بجز آن من ایک با ما در جین صد روز شب امی کنی دید خون و دودیده ما قتل معج گرید گفتگوی زلف و در کاش جهان از قفس از بی و بگویش بر سید کای طوطی ازاد گفت اگر این بودی من صحبت دنیا تیرس</p>
---	---

چند می پرستی سرخ و رخسار دل ازین طبع نمیت که در دام گیر و تمنا و در قفس	
موی از زلف تو سرشته بیان را پس بمختی از تو میانست میان را پس از دو معدومه لباسی در کشاں را پس از همه عضو و چشم نگراں را پس زان همه ز منزه گوید و آن را پس سوز حشر از کبزار و زبانه را پس	جلوه از قدرت های سرور و آن را پس بر لب باجو حدیث و نیت موعود است نه امید یک راه رخت جلوه کند بر گذرگاه خیالت چو شهید افتادیم خبر از هیچ نذر ایم چه اسلام و چه دین آنکه از دست و زبانش زیال انعام
گر شود و لطف تو خست بدر در راه طبع ناوک غمزه ابروی کمان ما را پس	
بناله هم نفس بلیان شان باشد صلون جامه گل چون نسیم بهیاں باشد تمام راه تو گوناوک خیالان باشد چو ماه کاسته قلع به نیمه نان باشد در آجا خود چو تنغ عرباں باشد چو مهر مرداله مار سپاه خیالان باشد طهر منظر قفسه ای در آن باشد	ولا چو غنچه خض پوشید که لیلان باشد نر خود بر می نمود میان بختان باشد اگر که مقصد ازین صراطی کعبه بود چو مهر خند بگردی بگرد خان فلک باشد بپاش در نظر مردمان لباس پست ترا که سوز محبت نشان و شکایت کنو نهفته بندی از کجا و عالی

از نشان آرزو چون تیر کیم بگانیای	تا بگری حیات همچون کمان در خانه باش
نیست درد رس محبت الملم و لای	سازگار عشق از یک ناله دستا نباش
فکر کن فیض محبت رستم از وسواس	آنکه با عقل آشنائی عشق کو بگانی باش
بمدار او دامن محشاق او در طلب	شکله آبی بهر جا پزند پیر و انس باش
نشد سنج نماز او را احتیاج بهام نیست	باده چون او میدهد گوشت دلای عانی باش
اجل ناخن میگرد و غافل غم خود بخورد	تا ز نیک و بد شوی فارغ بر دیوانه باش

چون طبع از صبر اگر سخاوتی اثبات قدم

از حوادث روستا دور بلامر و دانش

قدش از جلوه غارت می کشد هوش	بلا باشد اگر بینم در آغوش
گلش از نازکی افکار گردد	گر از شبنم کند آویزه در گوش
پیشش خواب خوش از جوش فتنه	مشو از سایه مرزگان زنده پوش
شوم من سایه و مدیانش افتم	کشد گر سایه ام او را در آغوش
مگو پیوده اسے رموان که فروین	ندارد نه زهت خلد بنا گوش
انسان سنجیده شد بالو سفلیان گنج	که بود از عشق تنگی در ترازوش
بیا اسے ناصح و خنم فرویز	مزن عیش نصیحت بهر گمش
ز عشق امروز چندان گریه کردم	که آب حسرتم بگذشت از دوش

طبع از این سخن بگنجینه

حدیث عشق میسوزد دانا

<p>بلادنا دارفته برم کرده آهوش کبایت خشت دیوار ثقاتان رویت دلبر ایکسیر نیکسودای گیسویت که می چید بدست و یای غولت از غمت که در دربان او صاحب است ابرویت بمن هم موی سیاه مرا تری از بوی</p>	<p>سید چشمی که من در نظر چشم باغوش لبش آینه سیاه اندر بقیار بها اگر چون شاد صند بار بنگافد لیا ز من تار لعل روی نباشد کمتر از نیکم راه و انکم لی اشاره در عیم بقانون محبت از تسبیح فارغی نیم</p>
--	---

<p>بهای من طهریه از شکرستی کم نمی گردد که در دریا که را آب تار کیست در جوش</p>

<p>که رم نمیکند از حلقه ای گیسویت حیرانخ تو فتاد آفتاب بر رویت که نسیم ازین بوستان بر دلبویت که سنگ علق زینجا ست در آرویت چه کرد مهر و تماشا می قد و جویشت بفل کشاوه هوا بگذرد در پلویت</p>	<p>بحیر تم نه دو چشم رمید و آهوش ز نیت آینه سیاه یکچند چون بوم همیشه در درخت نشسته خوبست ستاره خوبی یوسف بزمین نیست تطوق فاخته در عشق گشت هم کرد که می کشد بند سرو او هم آنخوست</p>
--	--

<p>هلال می گزد و انگشت بر دامن طهریه نهاده شیشه بر دل را بطاق ابرویت</p>

<p>حیران لب است اینک و انکم سر بر آید صبا گر غنچه و انکم فاس سازد ازین</p>

که برقرار آن دل سر ره و لہاسے ماند منہ لو است دل را گر کند از سر کھایتها	ز بس هر کام باده طوطه از سرور لاش من و توفیق نگاہ اول و سرفراز کاش
لطوف و انعامی سینه ام پر و انعمه آید	مستوانع که بلبس سپرد و رگلاستاش

ظہیر آئینہ سید انعم کیاس بیت محمول
کہ ناز و باختہ نزدیک او گردیدہ جیاست

ہاگشتہ دیدہ من آئینہ جیاست از ذرہ تجلی طاقت ز طور بر جاست	گویا بروی مردم کسی فکندہ خاش آئینہ نعت جان است یا بر تو مشاش
میخواست غنچہ گوید از تنگی لب او دیکش رقیب و آند در زم جانیاری	دم بستہ شد رحیرت از شرم انعامش فرصت شمار آید دیگرہ محالکش
دیوانہ کہ حیران رواورد بدیوار بر روی ہر کہ دیدی رنگی نشد نہاد	کرم ست صحبت او البتہ باخاش کوتاہ ساز از دست از من سپرس خاش

مانہ سینہ صبح گز مہر سے زندہ دم

دار و ظہیر در ول مہر سے دلش

کہ خون خود چہ باده بریزم بجام خورش زیرا کہ حق دوست میاوردہ ام بجاسے	ماورکن کہ گیرم از ان تمام خوش در عشق سرو قاست نازک تمام خوش
تا نام خورش محو کنم حلقہ سے زخم در دیگ باقی سوخته ناچہ ام ہنوز	از حلقہ ہای زلف تو برو در تمام خوش شرمندہ ام ز خوشی مہر ہای تمام خوش

	شد مدتی که منتقل از روی کاظم خود میسر می شود و هر که در آن جا می ماند	
چرخ هم می گزشت و چنان بود که در آن غافل از بحر و بای خود و رفتار پیش شک من شکیده می گزشت و در آن و در آن اندهم خود می شود و اندهم سرگشته می گزشت و ساقی باز و ساقی یوسف مانی از آنجا آمد و در آن	ره به مقصد کی تو را در آنجا ایکه از تحت مرغ می کشی بساط بسکه از مردم طراوت فتنه داری تا اگر دم من بدو کشی اگر نبود قیب لین با از سرم و کن یک پمانه آنقدر در سخن منتقم سخن نمی بود	
	تا که با هم خطبیه از پیش خود داری فانش کردم در میان و تسمان بهر آن	
که از خطاط خود شاه موی باغ خویش که هیچ آفریده نپرسم نه خویش هرگز نمیرود و تماشای باغ خویش در بزم غیر حین نه می بیند چرخ خویش	شکست بای اندر فرخ خویش خواهم که کم شوم بی میانستی کلا از حسن خویش در آئینه نگرد بیروان گو بسور و ازین شک گویند	
	از هر یار نشسته بخون خود می سپرد خاکم که به باد کفر در باغ خویش	
اگر چه در دل با نیست آن روی نمایان		اگر چه در دل تو نیست آن روی نمایان

ریاک سینہ دلم را بهوای برین است	چو از شکاف نفس مرغ جستجوی خلاص
جهان را این جهان گوینا چو زند است	که نیست بر لبستان غیر مشکوی خلاص
به رلف که روم آسمان محیط است	کسی گجاست که را هم و به بسوی خلاص

هزار شکر که آمد ز جوئے میر تھے
ظہیر روز جزا با تو آبروی خلاص

یوسف نقاب مایه سوسان عارض	کلاب شرم چکاند حسن از ان عارض
فلک نظار کن و در ستاره ییزی صبح	چو از جیاشود اورا عقیق نشان عارض
راو زدم کامیت چو ناکه سے منعم	کنارہ کردی زلف تو با جان عارض
در او دیدہ دلم قبلہ حرف و در خوش	نظر دیدہ چہ بار آور و از ان عارض

ظہیر در ول شب آفتاب سے منعم
کہ وز داو شب زلفت است و میان عارض

گر نہ حرف مدعی بست اسد بن غلط	پس چرا تند وعدہ نامہ بیان بن غلط
بیکہ بر شاخ گل از لخت دل کاک است	دست قلمچین سے کند در بوستان بن غلط
سو ختم از بہر دمای خویش یک گناہ را	بر ہدف کے میر سدیتر ارکمان بن غلط
از دو دیدہ لخت دل سیرتیم ند اہل	عند لب آمد سیر آستیان بن غلط

انچہ از میگاہ باوی داشتیم در دل طہیر
چون نہا ستم نمود از وی گمان بن غلط

که نشان او معلومست و قدر اوست رفیع	کبر و اسنان مرتد که میدانی
چنان کسیکه مساندش از تریب و بیع	نشان کسیکه بد و بیوای هر دو حال
که هست مطلع و مقطع بیام و تفریح	نشان کسیکه بود شاد بیت هر دو حال

محمد آنگاه بدینار سول و اینهاست	بروز حشر خط هر خدایق است و شمع
---------------------------------	--------------------------------

سخن ان غنچه مرورید غلط است و قطع	لبش چون غنچه آه و یخند است در قطع
که دانه های تصویر قلعه است در واقع	چو دستم کوته است از آن که از شکلی میک
هنوزش سر زدن بی ویر کفایت و واقع	خط یا قوت شلخ از غبار سبزه طشت
خط و دور مدارش خط و آلت و واقع	نظاره رتبه چندان که در میان فضا آلت خط
که برین تیره فصل است مساکت و واقع	رک سیمای ناله بان چنان فسرده می نیم
مغایبان برین بچاره اند است در واقع	زیر چار بلخ از دیله مزینیده و آمد

من و مجنون ظمیر استبد شوقی بخندیم	که جای غله جاسی ما غویا است در واقع
-----------------------------------	-------------------------------------

که خسروان همه او را مطیع است مطلع	قسم تاج سلیمان و آفتاب تبارع
سرم فرو و نیاید بدین قایل متاع	که که حکم من آید تمام و سه ترین
همیشه دست بدست آور و بدین ملک	نشان گرفته از آن بدیر سه مجتهد
اخم تانموزنگی برقص و سماع	خوشا شرازه استی بدل که بچه سیند

جو پیر باز گم اور گلوئی تہیت سے	لبوش ہوش نہم از نصیحت مسما
تستہ خطیر یک کار والی رحیل	کستہ رطلہ اردوستان کج کردہ

درین دور و دورہ فانی طہیر حیرا ہم
کہ بر متاع قلیل جہان کنند نزاع

کی بور خاموشی آرا سیب از ہم چو شمع	کہ سرمہ در پاستہ کرد و افروز چو شمع
بایدیم مردوں اگر خاموشی گرجم کیرا	کہ یہ مکتایم ز بار اور گن از منہ چو شمع
سہیلی چوں وقت آخر عالم دوش سیکھم	چو کہ صبح از زندگانی لی سیار چو شمع
قدیر چوں کس نے دام از یار من بلایم	ز اندام ایسا کردہ تہاسی و از منہ چو شمع
در ستر تمہیں شہد تعلق یافتہ است	روشنم گشت اینکہ در عشق می یافتہ
بر سر خاک سترم فارے تشید اماناد	سہیلی کنز تری زین بہ و از منہ چو شمع

شکوہ شہر ہے جہان امتس تنہا پیر
از زبان خویشہ و طالعہ در گدازہ مہر

پیر یزدن نہ تو انہم نہت شعاعہ دانا	توان میانہ فانوس اگر نہ جہا
پیرالہ چند ز جوں جبکہ انہم لہر نہ	ولا تو ہم شکر می کن نہ می ہوا
مہر از حکمت سنبل و مانع مستقیم است	کہ پس ز بخت نہ نفس متکثر آدما
چنان بفرق وصال تو میر و از خو	کہ نشنود و گری نامم از زبان سہرا
بہا طبع ظہیر از ساقیہ روحی است	اگر در نخل خزان جیدہ تارین مانع

موسم عشرت و محرومی دیدار و رنج	ماه حمد آن شب بچران کن ایار و رنج
بارش رحمتی ای بار هوا و درین	هوا و ای تو تر لافان بهبه و میکرده اند
کس نکیر در من این گوهر اتقار و رنج	مار وائی سخن باین که اگر مفت و دهم
پایا و به بیابان شبستار و رنج	تسواران چه در و در و بمنزل رفتند

سخن است ترا خوش بود و در و در و در	دار و از زلف بخت شکوه بسیار و رنج
------------------------------------	-----------------------------------

با وجود آنکه از عشق تو شمع و رنج	ستیا و آن بت خندان کن شمع و رنج
بیل از بیل تولد می کند از رنج و رنج	من بجان ملب تخوم قیاب زاهر و رنج
کس چنان روشن نماید شمع و رنج	شمع خاموش سحر از آه و رنج و رنج

خجسته را کم می کنی از عشق و گاهی طعنه	بکده می پرسم ز هر حقاسر ایام و رنج
---------------------------------------	------------------------------------

ولی هرگز نشد از کینه صاف	دو کس را نیست با هم کینه صاف
چو محرم در محفل آئینه صاف	بود در دل مرادان مهر و پیش
بشد با من شنب آینه صاف	ز در و آفتاب تو به کاران
نیایی جنم و دیرینه صاف	صفای باطن از سیران طالب کن

طهریه آئینه نام با من رقیب است	با انهم نیست با و کس سیده صاف
--------------------------------	-------------------------------

ویریس برمانه موده اعیان کت و لاف بیهیمایتش آراستش مرو را بد تعلقاتش چه دور می است و اسکی بهیته ازین محمول سوال عشق کنند	لطالمان طلب نیست لوی از لاف خز لاس بریا و دو کاش شد دیاف دور و اگر گداری چو ماده گری خجاست ز رستامد که به از قرائت
میار می که کناست تو به نزدیک است مرو غمیسر نزد و حورند اوقات	

یک عمل لایسلسله که و نماید زلف و با بتاب نظر حسن را تمام خواند با شد مزین ترینه هند و غافل او دره ام حیا به قصد دلم داشت سها	کو به شد حکایت است و کتاد زلف سوش بود و کتبت زلفش سواد زلف کاف تنوع و لغو بود و ما به زلف شکر خدا کنم که برآمد مراد زلف
صبح دگر ز ملت زلفش کند طلوع غافل ازین که خط فرقی کسد باع	در هر دقیقه روی و بد ما د زلف بهیوسته بر نیم بود و اما د زلف

ترسم ز حسرت ماست پر خدای که همیشه
گوید بدین ارجمی اعتقاد زلف

بسیا که غره سوال شد لغیر شرف مال عید و بلوس افتاب نمود فدای ناله یک بلبل سحر خواں باد	امید هست که تیر و غار سب به بدن مرا گمان که تیکارم گمان گزینیکه هزارانایع و زغن گمانه ساختند
---	--

درین زمانه مساویست قد و قد و قد و قد چو بخت لولوی مکنون چنگست قد و قد نمیرسد رسوزم و قد و قد و قد و قد	بهای تر از و قد و قد و قد و قد و قد و قد زمانه تا که از خایم چنگ آید از هم تینی خوان قریب راجه کامل
--	---

س در فرجه است بگوشتش در طایفه که یادگار توئی از گشت مکان سلف	
---	--

چرخ تار مقدمت کرده ستاره و قد و قد از خیمه رنگ تو مانده بر آسمان خفق استرخای دست و دست و چنان عرق نعت تو در کتابت بود و قد و قد و قد همچو مسلم زمین فرسج در عرق ای کمال دلبری برده ز دلبران سق مین که ز جلالان رفته در شمع و قد و قد نیل ز بیم قهر تو تو شود و قد و قد و قد	ای زلال ناخت بدریکه ستاره شق نیم کشیده کردی و قد و قد و قد و قد رفته راجه لامکان آمده ماز بر زمین سره ستاره در حین از سر خدایت سپا نزد تو در عرق بود عیسی آسمان نشین یوسف سفر تا ابد است غلام و قد و قد برقع ناز باز کس و قد و قد و قد و قد گر تو پندش می سپید عدل و قد و قد
--	---

ای که کنی تنگ سببم از برای او خیز و صبح کن طایفه از من لعل شفق	
---	--

ای بلبل دلها به گل رو تو شتاق تا بار اسید دلم از چنگ گشت است	چشم همه بر خاک سحر کو تو شتاق براز میرزا هفت سن تو شتاق
---	--

سوزن شده ریشته گیسوی تو مشتاق	تا بسدل چالم کند بحیه نمایان
تا مینجیمس ما کند لوتیو مشتاق	بلو سحر از کوسه تو دراع نیامد

معسل تو شکر ریزه طوبی است چو طوبی	
رقبت لاش بل سحر کوسه تو مشتاق	

مرا به حمله وصل تو به تاسف افاق	بکوسه عشق تو دیوانه ام بهار مشتاق
به دیده ام حقیقت بحتم و عدت ملین	بجو وجود تو حیرت در الفس و اتفاق
در آفتاب رخت دیدم و بد استم	که ماه طاقت من تا ایله بود به محاق
اگر چه بر سر کوی تو عاشقان هستند	و نه مسم لومال تو عشیر مشتاق
ازین مقام که آهنگ کوسه او دارم	به سار بهر گج باز موم بود زنی اراق
چنان بدیر رسم من رطعن اهل ریا	چو طوف کعبه کنم از هجوم اهل افاق

ظہیر خیر از روز وصلم و شب هجر	
که تهره زهر ساوی لود و قران غریق	

کیکه خند می از جام ساقی تحقیق	زوست جو رخی نوشدار تر خلیق
کما ر عشق گران سنگ رنگ بر دار	کیکه کوه نشینی می کند خجسته
چو قطره مگند از خود به بحر پیوند	که هست لغزش مرغانه منی عشق
به کنه معرفت شبی خرد و نرسد	میگونه سر در آرد ر قعر بحر عشق

ظہیر غافل ازین کین سحر و طالع	به ز لود لیا و درم به علمه مشتاق
-------------------------------	----------------------------------

<p>مرد و مار و نیر حیح استغای عشق جس بالادست رایالامشینی از دل است نیر یون حسن به اندازم که ماین دل سر</p>	<p>عقل حیران است - و السش او عشق می پرد و اتم سال خود شستن تهای عشق میت استغای او را نماید پردای عشق</p>
<p>کتر از شور قیامت نیست عاشق را طمیر بدل من گوش به تالتنوی غوغای عشق</p>	
<p>سپهر پر ز جو نیریش ناستد باک رقیب - دیدن شش بهای تلخی صبر هین بس است من عاشقان که تا نیم میانه من و قمری جراین تعادلیست</p>	<p>سر بریده خورشید بسته بر مژاک که کحت از بر من بهج مار از تریاک میان یل حکیم و آه آشناک که او بسایه سرو است و من سایه پاک</p>
<p>ظلمیر بر تو خورشید بر تو می تابد بحیر تم ز طاک باد جو داین اساک</p>	
<p>مگر مرغ چین باز نتجی بگل و تاک تو و علایق رقیبال مگر زیر اهل چه شوم از آنکه لکد کوب جانوات شوم بیرم و دل که در وی نشان مجستیت چو عسل که کند در قفس لهاره گل ظلمیر بنفکر سویت گویم ختم</p>	<p>کلاب از تو از من شراب آشناک چنانکه مار بر آید ز عسده خفاک که استوار بود بریر عاده تو دوا خاک بچار و دم بد دوست بادل غمناک و می قرار نگیرد جو گردش افلاک بحیر تم که چه امکانی کند نکال</p>

<p>نواکت و انت مکر تعصیر و تیر نمک داشت و وقت منتش که اقدیر نمک کشته یادت بدل مردم کتیر نمک دایر تو کمر آسمیه و دستیر نمک</p>	<p>هیدیت بر زم و لم ای ست کتیر نمک دست قدرت چو وجود تو عمر می کرد تار نهنگ آدمی های کاه ملاحه بلاق این ملاحه که تو تعصیر و قد لب است</p>
---	--

<p>سختیاش بد لکنت هم نیست طمیر کرد و تابه کب هم ز چیه تقصیر نمک</p>	
---	--

<p>سوار می که زمان بهار شد نزدیک چگونه ملک جهان رفت از تملیک ر بیکه در دل من شد امید باریک که غیر من شود در وصال باریک بیار چون مشکلم شود ملاحظه ریک ز بیکه پر تو جان گشته در محرابیک</p>	<p>ز ماه ناب چشم سجده کند تحریک همین بقدر کند چشم عبرت میں بیان رسید که روز کف یاری بچد امید هست مرا از خدائی بی انبار بگیر تم ز فسون رقیب ماصربوط مرا انتظار تو از خود ترس نمی یابم</p>
---	--

<p>بری نزدیک علایق طمیر صاف ضمیر مثال آینه حیران شد است بند نزدیک</p>	
---	--

<p>سجده رفیه آمال کاسته دست چودک که بهر از دستان گس کنند بدوک بود تجوید اهل اص چون در مسکوک</p>	<p>کسیکه بنده حرص است نفس را ملوک دم و حیر و کستان مثل عنکبوتان افد که می طبع که در وی عشق که در است نیست</p>
---	---

روند در سفر آخرت بهیات خوش	بج آں محبت هم که اهل نفاق
مرطوبی زمین آرزو بود که رقیب شود ز دستش ایام نام او محکوک	
ز غم منهد ای به تار غم آهننگ نمی گنجد و لم در سپهر تنگ که دیگر بار آمد پاس بر سنگ جدا هرگز بسا و آئینه از تنگ بهر چو ن نشان سنگ فرسنگ	هر که شد شد کرافعال دل تنگ بحیرت مانده ام کز جو شش تاله مرا از رشک طفلان غم بهین است پسند آمد سهم نادیدن خلق مرا سنگ ملاست ره نماند
ظهور از شکو مرغان حذر کن مرو گستاخ دار اندر صعب جنگ	
مساوی است بهنگ کلیسیای فرنگ بکار همه سرخویت مغرور از فرسنگ و گرنه بر تو خورشید نیست در هر سنگ خلاصه مهر تو لو دانه صیت هوشنگ که و اتود دل او با وجود سیه جنگ که بسته است شب عشاق تار با جنگ	لبوش بچراں ارمدا ی تیردن فرنگ ز هر ولی که به منی رضی عشق رسد ز تربیت همه شکی نه خود با قوت سیده است ماملت تو دوست بدست مباو چله کنه ز غنچه حیر انم آو تیره خشب بحر تابو و زهره
شرار را الفتائی بود بحال مدرنگ	ظهور سولخته دم مستعد بافتا

<p>نعل سپید است تو گوشت از می گلرنگ است یا سودای سواد ز رنگباز زلفت تو از ترش و لو دوست استاده رابع و سراج لقتل از رنگ ترمانی گرد و خیال بر وطم دیگر عتبت حلقه بر در سینه زد بلوندی بر تو کرده رخ گوش گشت</p>	<p>کی رسوا باشد اگر مطرب نمد از چنگ شیک سرو آید از جنتی بادان شربتیک و لب در تبتیم کردت سرور زنگ رنگ تنگ کی تواند از خالت میر و از رنگ رنگ دور عیش از دایره بجم طبل و چنگ یک حیله تهبان تو افکند دست از چنگ یک</p>
---	--

اے طهیر از سنگ طفلان نیست سواد

مع پیارم از ان در هر سر فرسنگ

<p>از جیل کد امی تو بدین شکل و قتال رستم عسدر گل رخسار تو مال مقتل کنایان رنگ از ان آینه مال در عشق مرا بر ترارین بیت مسائل کزد که حودت نشوم کم و مسائل آن چو تو در سوخته تمشید حسا مال که اهل لقیق ار تو بخوسید و مسائل</p>	<p>لے رنگ عمر غیرت خویش قنائل پروانه ز نرم آمد و طبل و گلستان حر عشق بوس و اگدول رفیع مایه هر سوی من از مهر تو دود و جود مایه یارم چه کرم میکنی ایس مایه احسان از مهر تو حلق در بدن نفهم بسعد و ایمن تواند شد از بحر بلا گشت</p>
--	--

در سایه مهر تو طهیر است که از لطف

ایمن کند شش مهر تو زان در جہا مال

قسم لبور و تخم و کیت منسوخ چمبر موسی لعل و نه حد بر تو خلیل ز آب زندگی او خیر حیات طلب همار گاه کمالش که مدح کور است ندری که محالست بی اشاره او سعی که در ایام عمر دور هر سال	که هست معنی در لبور و دخیل که خوب معرقش را نهند در زخیل مسح بر دور دار اشغای دست خلیل نبرده یه تو خورید ستیده یکت خلیل که در بر روح لود آفتاب را تو خلیل کشیده هر نفسی با تبار تو خلیل
--	---

همین بس است طویر از کرم که با عنایت
بود در هر سے شهاب راتب میل

مست شد شوقی از وقت خلیل عکس را دور دیده گریان من سے تو رمن رنگ گلش آتش است تاستار خیش کلام هر سبای کشته را در آجیات سرمد لیت خوار او هرگز نه ماست عزمی	سیر و م تا باشد در ره دخیل سردند چون یوسف اردو رانی خلیل که چه آتش شد گلستان خلیل سرمدی سوز و زرشک خلیل مبتدا مدی حدین سیدان قلیل هم منیر او نیک کرد و دخیل
---	--

حسبہ لند است مارا بر زبان
بر طویر است از کرم نعل الخلیل

هر که در حسن نمی میت میل	صورت آفرینی است بر وی با دخیل
--------------------------	-------------------------------

حمی سیکے جلوہ دار و بر ہمار	حمی محمول فیض سے عکسہ لعل
سایہ پرور خیال سد واد	لی سیازی دار و اساس ایل
ارکجا دار و بد میاں رنگ لومی	ایکہ بر بستت نے مایہ میل
گر یہ را کر دم خرمرگان مرود بند	خار س ہرگز نہ س دراد سل
سج من بہ یک ہا معل کس قیاس	کان نمیکنند دیدیاں نہ کیل

ہما سے چالی در گریہ پیانم سمانہ
اسے ظہیر اس روز کا آمد میل

بوی پس می تادیم دین تازہ دیوان لعل	س لعلان جیم و دارم گلستان لعل
سماں نفس تاملان مجید بر باد صبا	عصیر دار و حین لوی تو یہاں ہر لعل
سماں لعل وجود دید متع آئینہ وار سے ترا	آید ازاں رویہ جو سید تامل لعل
ما و لیسیم ارشوق تو ضمیمہ دراعوش ہم	اول بوی یلزل کبک من سست افراں لعل
بلبل مرج از سن اگر حیدم ز گلشن غنچہ	خواہم کہا و ریرہ دم ز شوق پکان لعل
دردیدہ ارشوق جہاں خوابک دغا لعل	از سیکہ جیم میکشد او مار مرگان لعل

یروانہ در افوت او پر میزند دایم طومبہ
داریم ارشوق رخس شمع فروزان لعل

دارم فرزند عشق وندارم فرار دل	دارم غم تان ویم تناسل
بر کوہ بے ستون جو ہم تو تیا شو	ار کوہ عشق اکید مراست ہار دا

<p>این طفل اشک نیست بجز یادگار دل چیزیکه آید از غم غمش بکار دل</p>	<p>دل پاره گشت و قطره خون بیدید ما باد مراد گشتی دل آه و ناله است</p>
<p>تا سکه کو در ظمیر سر آینه کرد غم کو سبیل گرید که بتوید غبار دل</p>	
<p>مجنون شوق ناله کشد از در اول جز عشق نیست محرّم غم و تسکین خون خور دست کار سن از کربلائی بیچاره کسی که شود مبتلای دل نویزی گور و طلب بزمای دل نگار چو ز فاش کند راز پای دل</p>	<p>هر شب یاد لیلی عشرت فزائی ای عقل باز کرد که راهت نمیدهند دانه بیا و تشنه لبان فرات دل تا همان بری از عشق لفرمان دل بایش دانی جواب در ازنی من ترانی است بر غنچه اسے نسیم صبا اعتماد نیست</p>
<p>تا سکه کو در طلبت جستجو گشت روحی بکین که آئینه کرده است پای دل</p>	
<p>محکم شده از روز و رازل برگ سبیل ایمان آفریده گوشه ای روی نغافل نی طاقت حدیست و آیار تحمل هر کسکه مدامان بکشد پای توکل در چشم کشم خاک ره صاحب باطل</p>	<p>از نیست محبت از حادثه گل نفس که ندارد دضر از عشق چه دارد ستانه اگر گوشه خشنه بنما کے لب نیست که از سوزن قمار بکشد رنج ناهم که چو یعقوب و کرد و بد و یوسف</p>

از دامن او تاج بیدست کوشل	آسوده امل از بر و بمانی آنگاه
که دم که کند ای روی او خیم استاره که نیست خطمیر از که مهر او سر گل	
و شکوه بلبل شنیدم خون گل با آنکه نهاده است وین برین گل سبکد که لوی یوزد از سیرین گل رویت که بر خطه رود وین گل استغنی زلف تو و باد زن گل یا و آیدم از فیض نسیم و شکون گل	هر چینه خرم شنوا درین گل شکر که صبا یوسه پیغام نیارد مرغ چمن از حسرت یعقوب که با ستاره گوناختن ناله بلبل ز من عیسی است از من تو ممنون نسیم که نموده است از موج حیا چین بچین تو بدینیم
حیران خطمیرم که بزم تو نشیند هر چند رو غار بود درین گل	
طالع اگر ندون باد و خرم سبک گل تا که نظاره میکند رخ خوشهای گل حیف که بی باقی بود و گل و وفا گل نیست بر بلبلان این معشوقین گل	چند بر دره ملاحت جانفروزی گل حسن مجاز فکر زبان و سوسو میکند ترا مرغ چمن این سخن گفت بهوید با من دفتر کبر غنچه را و او دیا و میرم
شده نسیم خطمیرم که نخیده ام گل تا نه کند بلبلان دعوی خون به گل	

باز شکرت بخت بختگاهش میبازد و دیم
 ما چو صفا و دستان برده شیت باز دیم
 یا بایسد جواتی بانگ انزل ما ز دیم
 ای جان عاشقان عشق برده باز دیم
 کوکن هر سر ز دو تیشه سار باز دیم
 کاری از بر گشتگی برده روغن قند دیم

موسم گل بود و از لعلی درم باز دیم
 برکت دست از طبع و دستان از طبع
 و تفت کمر تاجی گریه نویسی بود
 مرهم و نعل ساحل را بجان دل تنگ
 عشق و فراداد داشت و عیال کرد
 گشتیم از عند لبان هر چمن شهور

چون خطمیر از بخت رگه کردیم پست
 بسکه دانه مر جبار پاره اولاد دیم

ترا نه کشیدیم و ناله از دیم
 ادب فکر که بدو تو ناله از دیم
 قدم بپایان دیگر ناله از دیم
 مثال گریه کین بر ناله از دیم

بسیار گذشت و بچه از دیم
 ز بس خیال تو و تو میمانده ز ما
 سبک رسیدن آن آهوان شمع
 مرش نموده سبک نفس ما ز خون فلک

چگونه دعوی به وانی کنیم خطمیر
 که خویش را بچاقان ناله از دیم

کز شوق میکنند بان و بان هم
 شکرستان روزنوی آشیان هم
 در پیج و تاب ز مرمره سر قله خوان هم

ای بلبان بجه نور طبع اللسان هم
 شیرین ز شهد شکر تو سقا طویان هم
 زلفش چو پان نه ستای تو موی مو

منزل کنی و جاده صد بابا اختلاف ایمان و ابروان ز نشانه است چشم یار هر عالمی رسید به سویت کند عروت	واوند سیرکی بطریق نشانی هم در نامه در بیان معانی بیان هم هستند اگر ز راه و قاهران هم
--	--

دل بستگان سلسله زلف او طهر سر حلقه کرده اند مراد در میال هم	
--	--

استب لال و باد من از ابروان هم تا بر دس که باو کتیفان سیر با هم ز ناز شورش خوبان عیب دار تنها بخورند غم که تو می رسد هر چند کوش بر من حلق و دشت حرم و طمع رسیده بجای که مردمان	بستند از نظاره زهری بر کمان هم واوند ناز و نمزه دلی آفتال هم زیر که می خندند نمک و لبها هم هستند عاشقان چشم بیحال هم غوغای شکوه بود و دوست نمان هم دزدند آشیان هم استخوان هم
---	---

شادم از آنکه شج پریشانی طهر کردند هر دو زلف تو خاطر نشان هم	
--	--

کساده لبه لب خنده سینه و کلام چه حیرت که دایم ز دیگران یس شناخته همه کس را و از سودم من بکاکت افکند از صد زمین شکای	که میکند تبو هم چشمی از کجا با دام اگر سوال نماید مرا کس از نام کس نبود که نشاند مدد بین یام مرا سواره برین کمرش سیکام
--	---

<p>توان شناخت بیایان که ایم و راه کلام و لے لیخ و از من کسے درین ایام</p>	<p>در بلبلار و دودام تانسان تمام چیز متاع و فاسخ در لباطمیت</p>
<p>طهر میر غم زده بر خو و جو تا کسے میاید که باوه ساقی ما ویرے کنایه در جام</p>	
<p>سودای سزاقش در سایه خود دیدم بر گوش و لب و میم خدایه خود دیدم بس گوش گریون و اورده خود دیدم در حوصله این چند ویرانه خود دیدم</p>	<p>در حلقه زنجیرش دیوانه خود دیدم خند آنکه لعل کردم هر جا که سفر کردم در مزاج هر تن من افتاده و بدیدم هرگز ننگم دل تا بکلفت عالم ننگ</p>
<p>گر دیده بنبار و خون دل میشود همچون لیر و تلیر این سیمایه خود دیدم</p>	
<p>نسیم و وصل تو گویا که جاسپاره کنم خمن همیشه ز الهام و استعاره کنم نظر بر ملک دیده استماره کنم متقی است که از آن زندگی و باره کنم گذشت قافله فقیص من چه چاره کنم گر غم تو دوست بگیرم جیانی چه چاره کنم</p>	<p>چو غنچه مرده دل تا کسے نظاره کنم بیاد عشوه آن چشم و پیش نقش بوصل او جو طبلیدن شود و از شوم چو ترک خواب گم خفت بیخون بیدار شباب رفت ز دوست و ناسا هم کار نگنده عشق چو مرکز میان آره ام</p>
<p>طهر میر ریگ پیمان که شماره کنم</p>	<p>شمار غمت عشق تو میتو ام کرد</p>

هرف دل بید و ز کس باز آوری دیدم آن نعت پریشان شده از غنچه دل	حال ابرو زان تو گوشت میار آوری متعلق شده گانه ای همه باز آوری
دانه این غنیمت نیامد بحقیقت بخزید سجده و قیله ابرو تو یکدم و دوش	کاین متاع نیست که از شهر حجاب آوری ناسکانه ایها از تو به باز آوری
تا شام و کسی ماه نه بندد بر من سطر و کاش بقا نول جوانی مارا	بوی زلف تو شبهای را آوری کنز که جان چنین رشته ساز آوری

شرح ابرو شند یا چنان چه طبع
شاه متی است که از گلشن باز آوری

هر کجاست بود خواهد شکست شیشه ام که نداید و زینت ملایم لعل لعل	از تیر بشود و تواد و تو کوئی ریشه ام حال خار را که میدانم بغیر تیشه ام
استان شرم می یگانه باشد تو بکار رشته دوسواس مانده و طر بودت	بر خلاف رای ناولان بود این اندیشه ام کز شرار باوه واکم آتش این شیشه ام

بر سر مکتوب من غوغاست میدانم طبع
ریشک دارد و بر کوی طائر اندیشه ام

چند چون لعل هوس نقد باطل باشم منکه شغف از ناله ام ای کاش بنویس	با غمت تیرگی آینه دل با تهم چون چرخ تعبیه و ناله محل با تهم
ست من حرز مراد است یزید بگوید کاش در گردن آن شوخ مهمل با تهم	

بسیک من مدیون خنجر قاتل باشم	برگ سوسن هم از خاک مزارم دید
بیل گشن و سرفات بهنفل باشم	گل خزان کرد و خاموش تو شمع اگر
تاسک عقیده کشای گردل باشم	نخن فطرم از ستودگی افت ای کار
در حقیقت چه بدریا چه لساعل باشم	خانه برده دوش و طلبکار بنامم چو باب
وای بر من که عدین مملکت غافل باشم	سول و من میشه اجل و طلب نفس قرین

مذکر نیست درین مرطبه خلق قطویر
ای خوش آن وقت که در آخر منزل باشم

که چون عقیق ابواب و سنگ منم	الکرجب وطن لافم آن غریب منم
چو آسیار و عنده همیشه در منم	ز بس چه در تو گردیدست عادت من
هر آنچه می شنوی از جواهر منم	ریاک گوهری خود گبوش هوش من
برور فاقه صد چاک می از منم	ز بس بود دیگر بیان و بدید منم
چه بخیه بود که بیل شکست و منم	منم که تنم جسم با غار بار آور
کسی که زبده لسان نشنود و منم	کسی که گوش برون رقیب کرد و تو من

چنانکه عهد شکن لغت منم
توقع آنکه بر بند و ریت منم

جان شمعین باقران کنیا منم	یار من کو تا نظر سرور عنایت منم
دور از باشم از و شاید تماشا منم	شرم نگذار و که در پیش منم

خوابم آن عشق کجاست و سازم چون ای گنجه بی سبب بخیر و بد من آن نزد و ساقی خورده ام سوخته و بالانغم در خیالش به و بر گوشه لب کار افتاد	از سر حسرت نظر حسن زیبا بش کنم کو زبان لسانی تا دلا سلاست کنم کز شراب کهنه هست و دلا با لاس کنم بسکه شوق یوسه بول شکر غایت کنم
--	---

ای قلم که غافلانه فرستی خوابم طاهر گر کشود از یاد دست و من چنان شایم	
---	--

بدیده پاره های لعل آن بجز دارم بهشت عدن می ختم آن خسار دارم دلا با کلاه آن فیض از خود میروم از استغنا جوهر سر سبز میروم	زلفین عشق او لعل از چشمان شوقم کسین این شمس بهانه سیرت پدید دارم رفیق جوت نیم کشن باو حرم ز لطف آفتابش تو سیاه و زلف دارم
--	--

طاهر این خار همه دایم سوزان سرنی آید کمن کاوش که من بوی زهر خنکان زلف دارم	
---	--

یا دیو آن شب که دل مرا غلامی آید کی از آن تنی بدین سود خود می آید کی باوج خاکساری بتوانم رسید کز تودی سنگ غفلت خوابم می آید	شوق و لعل و علی بوی منمندی آید نیم نازی گزشتن پر خدای آید در میان اهل دنیا گرفتاری آید در وقت دلا بخوان کی اقباسی آید
--	--

بجز آن چه می آید و دم نکلیا ای طاهر بجز لعل که چیده ببارد از آسم	
---	--

این لباس غرق سترالت است یاروشیده ام	در خیال زلفت او دامم یاروشیده ام
کز لباس فقر نقش بور یاروشیده ام	نقش غریب است گویم و دامم یاروشیده ام
تا بسوزد برق او را در یاروشیده ام	هنوک فلک میداند از که حصی حاجز است
این زره را دلم از زیر قیایوشیده ام	تا بدام نهادم و دامم و حلقه های زلفت

مستعد نیستی بودم خطیر این جامه را
روز را و بر تن از سر قیایوشیده ام

گوئی که تا چون کند از کینه سلیم	پیری رسید و گشت چنان سیکالیم
از خون همیشه چون رنگ پاوت حلیم	خون و رنگم نماند و هم میان خون
ایام بشکند و خیر سبوی مغالیم	رو بپای خلق بود و رنبو و نعم
گویم که روح رفته بحسب معالیم	مثل مثال آئینده ام تو ام قس
شهرت از آن شده است بنار کفاییم	شخص من از ذلالت او گشته چون خیال
پا مل خلق ساخته چون نقش قایلیم	طرح کارگاه این طرح نقش بند
در کوه سفال که ورتند لایم	صافی دل و خاک نشینی نهوده خوی
گاهی چو ماه بدرم و گاهی هلالیم	از نفس شوق وصل و زبان که از چهر
اشکم کای است بمعنی غنیم	از چار سوج اشک خود و خوق کن غنایم
آهنگ من فروزن شود از گوشمالیم	چون ساز مطهرم که ز ناساز فلک
رفت قیامت و عزت معالیم	از مهران بیت بی خانه غم

من پر توی ز ششم و بر حسن ما علم از من و سیلهاست که آموز عشق	مجنون بچند عشقم و لیلی قبا علم خواند عاشقان چو دمای و سیل علم
دست دعا و خنده و لوم ز فیض عشق من جسم غم شستم و شست جرم	از این سبب گبرون خوابان حایلم از عشق او چگونه توان کرد زایل علم

اینکه معقل عشق است پرورش گفته ظمیر اگر تو بدانی دلایلم	
---	--

هر شب شب خیال ترا یاد می کنم بویت خنیده ام که مگر مرده است	خود را بدین سبب نفسی شاد عجب مکن بهر بی باده می کنم
دارم سواد خط و توبر صفحہ کتب باد و دربار گردون قوی کند	شسته زده وی سر خط استاد یکم درمان او ضربت جلا دیکنم
خون میکشایم از گداز افسوسگان و خش و دم رسیده و از دام حبه آ	اناله کارشتر فضا و می کنم زان مرد سرافرازه میا و می کنم

بر چرخ رفته می کنم ز آه خود ظمیر بر سنگ کارشتر و فر باد می کنم	
---	--

من از بهر سقیدن بت سیمین دارم بخون من اگر طریحی بیای عشق میریزد	گبرون بجز ز تاز زلف کافری دارم که من حدیثه سوزان کن فلک ستر می دارم
سری دارم بیای تو که با آن شد آتو	سرم را که عید سازی کنی با تو می دارم

در سینه دانی بود از مهر تو لعلی خرم
چنان بگریه تو لبش گزینان محض خرم

ظهور از این کدانی لاف شاهی میزنند
که از ترک جهان هر روز بر افسردی و اندم

من از آن حشیان زمان بلبایم
سیران هستم از نیستی جویم
که همسایه پامال همایم
چو گل نبود لاک از عشق خام
ز بس زیند شرار استخوانم
خود تو به دار و سحر گرانم
بیانقا و بکس هم سفر شو
که من هم از شمار بیکانم

ظهور از ضعف اگر آید نیست
برین و عضو چون باد خزانم

مرا بچشم می آید چنان از عشق ستانم
نمیدادم ره باد صبار و در جیم گل
چشم افتاد و در سخن حین از یارستانم
ز دلشکی می غمخیزد که بیا بی خود
که جامه آبیوان ماند و رخ خمرستانم
چو چشم افتاد و در سخن حین از یارستانم
چو در غان حین از غار راه فرو

ظهور از این سبب نماند و نماند

خوش گشتی که من اورا بنجواب میدیدم	بنجواب بود و خوش را القاب میدیدم
غبار غم هر رخ آفتاب می دیدم	ز آفتاب غبار تو صبح بر گردون
در باوه و دل خود انتظار میدیدم	چه حالتست ندانم که پیش این جز عشق
نشان نمی آمد خراب می دیدم	از آن زیاده پردیم که از موی نشاط

ظلمت مایل دشت و رسیده ام از کوه
که در گم گشتش در جواب می دیدم

گستاخ تر ز زنگش مستانش می شوم	هرگز نگار ز تیرم که گشتش می شوم
آهسته نز و زلفش می نشینم	ساعتی که نشود کار جدا قلتم
از لبیکم جو آئینه میرانش می شوم	بهرگز نظاره جلوه اورا نکو ندید
از بر این نگاه که لعلش می نشینم	یا ارویت همیشه شکایت کند کمان

کز بهر قهر او همه ساسه کشد ظلمت
ما کشته نیستیم که پنهانش می شوم

هستم اگر چه ناخلف اما گدا ایم	ما طفل ناز پر و رخسار زمانه ایم
تیر قضا و دست قدر دانسانه ایم	تا قاسم کمان فلک رسیده است ما
مانیز روی ترکش اهل زمانه ایم	تا هست بر بدت نظر اهل زمانه را
ما محو شویم گمانی مرغان پنهان ایم	هر چند چشم آئینه باریک بین بود
دل کعبه حقیقت و ما آستانه ایم	خاک برده عوام ز بار تکیه خواص

از خجالت گناه ملویم ورنه ما بهر کشایش در رحمت بهانه ایم

خاکیم اگر چه بس بود این فخر ما حکیم
آتش برشت صنعت این کار خانه ایم

ماهر وصل چو رقیبان نمیکشیم
دریا و دان چو حوصله را حاکم گویا
بیرودن ز سینه کیست بیکان نمیکشیم
کز پای خویش غار غیلان نمیکشیم

راحت مجوی و نیت سوزن کش ظهیر
گوشه چرا سوزن زندان نمی کشیم

آنها که من بخاوت دل بار داده ام
از رعن او چه شکوه کنم چون بد خویش
امروز آدمیت از ایشان میفرزند
آنانکه سحر بر یاز کرده کنند
نزد لعل او دلم با نیت شسته است
جرات نگر خواب گلان تنگ عشق را
باری بدوش این دل کار داده ام
نخست بگره بند جگر خواره داده ام
خود را پس بدست خریدار داده ام
من بهترم که بجز زار داده ام
مار است که فغانه ز چهار طایفه ام
راهی بجانم دل زیار داده ام

رو ضعیف و مفلس و بی فیتیم ظهیر
قاصد چو کاو تکبیر بد یوار داده ام

<p>خود را دم و وصل کو خرمیازند انهم از خود و مملکت آباده تاق که رستی از من بجز از مسئله عشق می سپید و انهم که میان من و او رسم معنی است</p>	<p>جز و اسب نه میوه دیدارند انهم کیفیت آن نشسته سرشانند انهم ویر و حرم و سبزه زارند انهم در باغ جدائی گلزارند انهم</p>
--	---

آن گلشن ناو سی که طلبکار طمیر است
یک جلوه اذان در دل باغیانند انهم

<p>من مانع دل از جفای خویشم تیرم به نشانه آشنایمست ممنون فرات آرد ویم از جلد بخود و رنج و خود را زین شعله و خود من شمر است جبهه دل کس اثر نداردم</p>	<p>خا خودم و پیای خویشم کز بی اثری و غای خویشم لب تشنه کربلای خویشم گاه خود و کربای خویشم بی عشق تو دور جفای خویشم شربت نه ناله پای خویشم</p>
---	--

از غیر بدان طمیر که عشق
خود سنبله بند پای خویشم

<p>بنزد سیم اعتباری ندارم بنیز از شفت کج که با و فریاد به چشم نیار و صبا خاک کولیش</p>	<p>خبر از خزان و بهار سے ندارد پس باز خود و گریه و کار سے ندارد بسی شد که قدری غبار سے ندارد</p>
--	--

پس از مرگ گل بر حرام سینستان	که پردای بانگ هزاره اندام
چو آئینه بافتن صافی ضمیرم	وگر باید و نیک کار سست دارم

ظهور از کوخوار هم شدن در کنایه
که از آب محبت کنایه سست دارم

سحر که از پیش دل چنان بر جافتم	که بنجیر زعل زنگ چنان جدا رفتم
بر اوج عمل شهباز ماه بسته نگار	بوی لعل زنگوله در رافتم
نیم تخم تلخه لبوی زلف او آرد	سن گسته نفس از پی مبار رفتم
و سیکه از فتره رفتم جبار کوی مرا	ز آستان تو چون گرد بر جوار رفتم
ز بیم خود تو پیگان یار گردیدم	اگر چه بر سر کوه تو آشنای رفتم
بر آن محار چو رنگی انداختم فوس	دوست آن گل سیراب چون خافتم
رسیده از عقب سرفراز از سر بام	ز بس زیم رقیب تو بر قفار رفتم
از آن سارفت با کس نگر و دفاش	سبک چو سایه خود از شب جبار رفتم

ظهور اینهمه رختی که دایم از غم تو
کسے تلفت چه آدم حیران رفتم

بکل متحد جهان چون دماغ میسونم	ایمن می سم سواد ایاغ می سوزم
اگر چه نار شب و روز با قیام کند	بیک تبسم نپایان دماغ می سوزم
ینماده مجرّه سینیه را بر آتش عشق	بخود ولی سپه عطر دماغ می سوزم

بوعمر و کاو خیانت شبی کہ منتظر رسم
ز شوق موعظ من سر و چرخ میسوزم

نمانده و بد بزم جای داغ تازه ظلم
چو شعله داغ ببالای داغ میسوزم

آن شب بزم کز و تبنا سنے رسم
بلبل و دگر بگلشن و پروانه ز شمع
و امن گرم بدوش نشاند ز جود جوق
گر و دل اگر پیشه بگرد بکام من
بجای رسیده که اگر من هزار سال
از خشک سال عشق بد ریاضی رسم
در کوی تو چرامن شیدائی رسم
بهرگز باستانه اغدر اسنے رسم
از جوش آرزو به مدا وانی رسم
یویم ترا پایت اوئے نمیر رسم

او میرود و چو عمر و من ز پیله روم طهر
روزم ز دوست رفت و لغو انیسویم

چون جناب از او هستی خانه خالی کرد
نقش بامی در نظری آرم از اهل کمال
گر مثال نوی او را نمینماید آینه
تا مباد از شاو ملانی رخسار پدید آید
در شراب بستی خود لا ابالی میروم
من بجان ره با وجود کجالی میروم
بجو روح از شوق در جرم خالی میروم
در خسار غم بوزم کو تو الی میروم

طفش شوخ برده از کف انقیدارم از ظلم
در هوا سے عشق او و رکنه سالی میروم

دمن ز بخت میسوزگار می ترسم
که هم ز سر زنده و ناله دار می ترسم

<p>که من رفال بد شاخسانه سترسم ز توئی تو بوسه شکار سترسم قبای تیر جو تو و پندار میترسم</p>	<p>بدر کار و میا چو صوفیاں در باغ چو غیر خویش نخواهم اسیر و دیگر را کسان زخم مراد و دمس گندنا سورا</p>
<p>ظہیر دایم و لم از حضور خلوت گل ز بلبلے بین تا ہزار سے ترسم</p>	
<p>بی تو بوسہ فغانہ غریبانہ میروم اول الجوف موفہ پیرانہ میروم در جستجوی ادب و می شانه میروم اکا ہی ازین بسیدہ قہار میروم</p>	<p>آفم کہ در ہوا سے تو مستانہ میروم وقت تیرا توست شیبہ ان حلق سرا شد تیرا کہ دل اسیر زلف یزیدیت تا تیوہ تان زہر ہن کسہ سوال</p>
<p>ہر صدم ظہیر مایید وصل یار می یایم آتشا من و بیگانہ میروم</p>	
<p>وسے چہ سود کہ رسوا کن تیغ تیرم از اکہ تانہ نشیند بداحش گروم چو تیغ تیر بہان در میان نافروم</p>	<p>زہر وہ پوئی عشقت رہرمان گروم ز من گذشت تیرمیل و جاسہ نیزاوشا تمام جوہر در خانہ دار و دگر دون</p>
<p>نذرانم ارچہ تعب رنج در چہ ناکہ کنم ظہیر سکہ سر پائے ششہ دردم</p>	
<p>ایچون سدف توی شکم و مصلحتی</p>	<p>لہ نہ کہ نہ چہاہ معلس بسا دریم</p>

شهرت از آن گذشت که از غم و اندوه	سویان و کوشش اساسی تفاخریم
از چرخ غمتی نبود و باد و شش ما	همچون خست از آن مهر نه در بند کتیریم
بودی رتن خفیف سبک و سرگرم	بیداشتی ز سادگی مایه قدر کریم

بر و صبح بچشم حقاقت بینن طمیر	بازل شو که باز من از سست قسوریم
-------------------------------	---------------------------------

همین بیل زبون بطرب ساز می کنم	آن زهر و چهره و ساجد آواز می کنم
یشک بهشت و در نفهم جلوه یک	کاسه که چشم بر رخ او باز می کنم
از لب که گزرت و او چشم من ترا	نزد و سچ و دعوی اعجاز می کنم
هر که مرا طلب کنی از پیش این نفس	بی اختیار سوی تو پروانه می کنم

از پس حسیده و شربت ناز ترا خطمیر	از من نیاید اگر طلبی باز می کنم
----------------------------------	---------------------------------

تا چندی ادا کن که آنچه اید و خدایم	دل را بدفع ناوک مرگان سپر کنم
آن تبسم تر حیفم که بهوای عشق	و انهم و آفتاب قیامت سفر کنم
خواهم که دامن تو گیرم پس از وقت	از زیر خاک دست قفلم بدر کنم
بایار اگر در سینه نه پای کورست	اورا کشان در روشنه محبت بدر کنم

است در فائقان سخن عشق ناتمام	زین پس خطمیر بیکه سخن محقر کنم
------------------------------	--------------------------------

<p>از کوههای تنگ بی استخوان من تیر و عازر گشتی بخت روان من چاکسواره مرگ عنان در عنان من یویدیز ارسل دنیا دلستان من مانده است این حقیق در زبانی من بیداری به بخش نجواب گران من</p>	<p>هر شب بر آن چرخ بر آید بخان من در قلزم که با جابت نمی رسد من عاقل و سواره برین سپهر گام جای روم نهال که اگر عقل تیر نهوش یا ویش که باعث تقویت دل است یلدب رفیع ناله شبخیز الصلوات</p>
---	--

اشب طمیر ناله شبکی میزنم
ز نجر زلف او شده سر حلقه خوان من

<p>میرود هر شب بام آسمان فریاد من تخمه مشق مرا از سر و گردان من سنگه مید لا غرم رم میکنند صبا من صاحب انصافی کجا که میخ گیر دامن</p>	<p>گوشه گردون کشید لایک لایک نشان من چون ای قامت او شتم روز ازل آه جان از نیت صبا و دایم که کند ایکیر با من میکنند از عشق و باک من</p>
--	--

اگر طمیر از دور گردون فتنه آید پاشود
میکند از بعد من ازل محبت یاد من

<p>جز نقش صورت است چو رخ و شال من پیوسته از آن شبکلی بالاستال من اگر ترس او نمیشود از عرض حال من</p>	<p>هر که تصویری نبود در خیال من از شوق ابرو آن تو پر واد می گنم تا بچ که دروغ فکرم را نشان دهد</p>
--	--

داود است بر عشق لعلی تو بیا کن

ارترس او بکبره سبق یکم روان

شادوم ظمیر من ز شیبائی گبناه

شد خسران تو به ام عرق انفعال ۱۰۳

نگاه مردوم آبی و سیر و پاک
تو هم بطنل نو آموز خود مدارا کن
بدین نشان مرار و حشر ایما کن
ز کار بطنل شورید و یک سو واک
تو هم ز خاک درش چشم خرم میا
ستماع و چه چهره در ابدت سودا

در آنجا به چشم من و تماشا کن
چو آوریده ملک عزیز استاد است
بجای ماسه بود مرغ عشق بر دستم
گره کشائی غنچه پس ای سیم سبا
چو بوی جامه یوسف بدیده یعقوب
بکند قدم آوان پس نقد از خرید

مکن سوی رفیقان نگاه سستانه

گر شمره را همه وقت ظاهر سید کن

هر لحظه آورد بمیان سخن سخن
دیدم شکفته گشت عشاقی بین
مجلس شش دست چهرین چمن ختم
پایست جگر کیسوی او در شکن
ایستاده بود متیق بسیار و بین
چشمه در نقش ابله بمن بمن

بوسه گیرم از آل بکین
چو از حسن مرآت زه گشت ذاع
از بهانه اک برده ز حسن نمک ناک
هرگز شکستی زدم کم نمی شود
یاد آمدم چو از لب یاقوت فام
ساقی میال گفت ندانم که او هم

<p>از این ظمیر درو عظم میل غربت است هرگز نگفتند آیم بربت وطن وطن</p>	
<p>مبادا در نجه شوی از لشکار سونگهان اگر ز جمل و در و جلد سونگهان جلد شراره ز سنگ مزار سونگهان نغیده بلبل و قهری بهار سونگهان</p>	<p>یادار مرد و کنار سونگهان می است که از وی سوخ میوز نیند بیکه دماوم کنند شعله آه بی شعله است رنزار وستان است</p>
<p>بگو سرانغم کس را که نیست در این عصر بجز ظمیر کس یا دگار سونگهان</p>	
<p>ولی و سچ بود در جهان مین سخن که آره بر سر او میگش ز پس سخن که هر گس نه زتیند بر انگین سخن چه جبریل کس که بود این سخن چه دست جیش بر آرم پستین سخن کی از کمال فست که بر حقین سخن</p>	<p>لر چه بد بیان آمد در گمین سخن یا که من نتواند حدود تیشه در از انکه لان سخن میزند مجتهدی سخن از به معنی آلف غیب است لقمه را هر سخن شاربزم کند درین زمانه دون از کمال بقدر سخن</p>
<p>هزار شکر که ذکر تو هست تا به ابد ظمیر نام تو نیست است بر نگین سخن</p>	
<p>تا فغان دیدن ناز مستوقان تا فغان از نیاز مستوقان</p>	<p>تا فغان دیدن ناز مستوقان تا فغان از نیاز مستوقان</p>

میسرید بچهره مهر از دل مستح در تراوش بود چو کوه راه تو	از دلم محسوس از مستوقان ویدۀ تو سینه از مستوقان
	در شب خون طمیر معشوقیت عشوه رنگه تار مستوقان
مگر بهقان صومی برسد چمن برون آید پیایم گر مژده مار بنز مش در بار اهی مردیت دلی وارم که دلم در تصنیع	که بوی دایمی آید ز گشتن که بوی پیچیده است سوزن چند افتاد ام از تنم تن که جرمش در لعل یزد رنگ
	طمیر از آل برآه ویر پوید که پسند هم آن بتا ز سرس
دل سیه راحت است باوک پیدا کو این نفس بے حریت برو کارگر خلف دل او در بند بستان عشق سکوت بیگانه راست در گم کردن چو	حول ترک بنیت نترستاد کو در دل سنگ فلک تیره فرو کو از بے تعلیم او سیلی استار تا به هر کو ازان حریت حساد کو
	از غم عشق طمیر تا کند مگر مگر این دل افسرده را تشنه بود فریاد کو
ایچه دی کاشته بر میگنی اسودد جمع حوثره کند مگر از خوشه	

<p>هموس آلود و محارز لب خیسری خسرو چشم غیرت بکشتا و دیگر بر سر نو فرصت از دست نده این چنین بنشین چون مرید یک گرده نال تلخ تنو آسیر از چه خیر و است نجیب تکم و</p>	<p>مکالم از ل از جام حقیقت فریاد کبود یک کیتبه در واس ماوریریت که تو ام اند بهم فصل گل و بهار شباب رنج پیروزه سیر و سیر و سیر و سیر که تو کس مانی ز برای دیگر است</p>
---	---

<p>لا تکلف چه ترا داعی حق خواند خطمیر رود لیک اقامت زرد و ستان بهر</p>	<p>گاهم بدیده چهره کشاید خیال تو ترسم از آنکه خیزد گرد و مثال من دست شکسته کشیدی از آنان نیم که تویم زمرگ حنائی نگار مس</p>
---	--

<p>حال من از غنا العنا می شود بدل قانع بود خطمیر یک نقطه حال تو</p>	
--	--

<p>شد بهر بستن دلی ما آن رس گره ترسد فتح جو سحر بزار من گره کرد و ز شوق روی تو از جان من گره نمکشوده دستم هیچ کس از کار من گره</p>	<p>تا پیله داد زلف ترا بر سمن گره از بزم او به کلیه زاهد نسیر و م بشیر مراد بستن و خون رگتین خطا انگشت مکرناخن تدبیر سوده ش</p>
---	--

	ساز عراق کن که دولت و استو خط میر کے میخواست تا بود اندر وطن گریه	
کافه دلی نه قصه رمان ترک مساوا ایمال مرد و تن سحره نزار دادا برگر دیں سگای تو بوجہ م قتل ور و ام زلف سحره گیری کشاد	دارم هسته و گی تحت سر زاده یہ لظ آوار گوشتہ تشیال حلیہ دار ای کاستکہ نسبت سر حلقہ بوجہ ستان بختہ بازی و مہا بے مین	
	این قطعه پس کہ حوصلہ بجزے رو دارم من و گدا ابو سب تا ہزارہ	
کہ بدل بر بدل با اہل شیا از آمد کہ بعد جونی ویر و ز تو باز آمد بس فراز مہ قد تعلہ طراز آمد گرید ستوری این سینه گدا ز آمد	از کہ این چمن ای گلین ناز آمد چکند حوصلہ با حسن ر و زلف و ناز جلوہ در وقت خراست ہر عالم خست ازین قدر باتس کہ آہی نہ و لم تعایند	
	نمکت گت یہ جینان حال و مال تو ظہیر کہ حقیقت ہمہ در راہ محساز آمدہ	
تیرہ انگشت آسودگی مبتلا کم مباد از سرین سپاہ بہ گفتش آہم بطوف آشتا گشت	صیقیل غم نیدہر آئینہ دل بہ اعلا عاشقان از سایہ بال ہمارہ یکد گفتہم ارکوی تو در غرت روم گفتہم	

<p>بکای چشمم هم بستم باطل آینه است مشکین از نخوت دل سوختن لاله خاک است</p>	<p>فک من دلم و شرف مانند خاک کربلا گریناک آلود کرد و بشکند قد طلا</p>
<p>با وجود محبت تو میدن تو لایق شد ظمیر زینقت عالم است و منظر ظمیر که ایم</p>	
<p>فک خون شوق بالا عیان این شقه طلا سرایا و هوای قاصد اویم عجب نوحه چو وصف زلف او در دل نویس فلک خاک شب و روزم قرین پروانه او بیل و قوی</p>	<p>تو هم پر کاله دل از خبر بدیده سیب بالا بود و در مرکز و همی شراری سیل بالا بر اوراق پریشان خطر یحسان میکند طلا بعشق آتشین روی گل اندای سیب بالا</p>
<p>زنجیر او ظمیر و شکسته اشک س بار و صفتش بشکند بیرون بریزد لولوی لا</p>	
<p>نه در سر شورش عشق نه مدد کمر و کا بکار بختی از نمی نیلد تا سیدم متاع زینگی حرف شک سر مالکان کرم نواهی عند لیسم را غلی نشینده و گش نداغم کاتب تقدیر را در سر نوشت خود سیابان که خود بر لوی از تن پر و عمار</p>	<p>بفتات عمر خو بگذرشت و مردم در قضا ندید آینه ام را عکس حسن ماه سیمانی بناکامی شد از دستم ندیدم حسن و بیانی نه در مدد غلی یافتند بدام سر و بالائی کز ابروی سیه شبی نمی آرد دلجوئی خوشا در عشق او دیوانه از نجر و پائی</p>
<p>ظمیر الاموات چرخ تن پر و عمار</p>	<p>که بر ستایم زین شکایان شک و عمار</p>

بہر یقوت نبال اسی یوس کشفان سکے	ہر دو فاقش مکن از بوی گریباں بدو
شاید امر وہ کندر جی کر یاں بدو	نیکوئی رخصت از نیست نہ از آن بدو
چند غیاظہ کشد ز جسم پاسبان مک	اسی تہتم کیں ادا پستہ ہر خداں بدو
واعترتہ بلکہ چند بالادہ فاک	سہریرا حیم اسی ابرہہ مار لہن بدو
ہر دو لم صبح وطن تہرہ ترست از شمس	اسی لہیم اتر استام غریباں بدو

تا سیدی رو پر دوست دوست ہمیشہ
می کند حادثہ گوے گریباں بدوے

عالمی حضرت دیکھو دہر سنبیلے	ہر سر قرار کیہ می امید میای ہر سبیلے
از سر زلش تایدنح کردل تالیا	ماہہ از روز ازل میں ہر سر سبیلے
تینا تہ گردن چشی کے لوتہم تراب	عالم تہ عاتقا لوت گشت ارٹ
سوج آب پس او عار لیت موہیں سا	کہ تہ تہ ازل دل راز لہن ہم ہر پے

ہا کو تسبیح دینہ کر دل افندی ظہیر

از گلوے شہیتہ بغالی نیلہ تہلے

فسکیر بگازہ مستقت سود جز ہوسے	عکس پوے کند غیر شمار کے
بحر و رراہرہ و زہر قدم پیو دم	نرو ہر کہہ رسیدم زیدم کے
آہ افسردہ یا فسلان چہ خولہ کرد	آہنے گرم نگرہ روز سوم نفے
گرہ اسوں خیر از محل لیلے دارو	پس چہ لالہ محو است دیکھل جہے

<p>بچہ بیل کرکست سید چمن درختی شہرت خولش خواہم ز غمت زد کے</p>	<p>رور و ملس دل ازیر سید چمن چو بیدو رنگ شتم نماید رخ از میں شراب</p>
	<p>سبکتران باو بسا ریں طبع ظہیر کہ بہر تازہ سال تو بود تازہ رے</p>
<p>لشتی خواہا کہ مداند ساد رے آنکہ خور و در طلب او کست در سے شادم کہ میکن غنم اور چیر و امروز اگر بربار کند خط میرے</p>	<p>آرد وہ تو سے تود از چشم حور ہے گذر ز آب حوض کہ در شغل است کو چشم از سنگ چشمتن معین ہاش یاد آور از غنم ان کہ کافور میشود</p>
	<p>اکنیادہ کہ در قسم محبت سر سمر جام ولی ظہیر بر کردہ ساغرے</p>
<p>شاد از اقم کہ زت در بخت پس پای کے مارغان گریے و ویدند دریں دشت بے دست بر سر ہزار ہر ہر دم کے کہ دست و تن بے روح از منہ رفته تا تو این سید چمن پیش منوست کے راحت تو را بریں و حتم تو باشد عست</p>	<p>بچہ بیل کسان چمن بچہ سے نیزیں تسلیم و تواند کہ بر و ان آمد کس گزناست بنو و تحب داو آیا چیت سوی را اند کہ کن از غنیمتین طلب دوش سپب وقت را بخیال آوردم انچہ از درد نہاد آفت آں وار و غمت</p>
<p>لیک باشد کہ میری کہ مذکور ہے</p>	<p>ملایست بدین باغ خوش است ظہیر</p>

تانتہ رلف تو صیاد قسای کے ایست میں بچیاں لستہ شکر حیدر کا عاشقان مست سدا لڑتے ہمارا کووند	سر سر کوئی تو دیگر نبود حای کے کہ رن سدا زلب تو پوئے تہمای کے نیت در سیکدہ باز تو پر دای کے
---	---

مار و بطوق ہم ار گردن تری است ظہیر راکتہ بالہ ہمدوم و ز بالای کے	
---	--

اگر جوئے تو قدر عمار داشتے سیوریاں کہ مرچست داشت چو شید می دسا و نامہ لم نہور نہی دوی ہزار گل نہ گفتان کھرے چند سحریت راست نیم من ترلیس کسما	درد مجلس معور سار داشتے اگر چہ باہ بھرے مدار داشتے اگر جوئے ایسی جو بہار داشتے اگر چہ طاقت یک نوک کار داشتے اگر بخت زبان ذوالفقار داشتے
--	---

رقیب دست نیت بہ ظہیر آسان بہتقی اگر قہرے استوار داشتے	
--	--

بر خاک ار آو مس میرت سدا کاشکی تاس کے جو رتید را سیند کسی در دیر و خستہ و خمیر و گل مجہد را خواہا میتود از عشق او دل ساکت ایست بیتہ سین و دیشہم سر مست و میر جی کہید	بلکہ اصل آسمان باہمی نمودی کاشکی سدا قق از رخ اوی نمودی کاشکی بلکہ از خواب بخت سیر نمودی کاشکی درد دل سنگ غم اوی نمودی کاشکی کوئی دل ایامی اورا نیت نمودی کاشکی
--	---

	<p>دیگر میرا کہ تو انم دید تو او خطیب بو بر جاسیہ رقیب من خودی کا شک</p>	
<p>باکے غیر دل خوش گفتہ رانے گلشن عشق پی بلبل طے آوازے ہما از لبایسی دم خود آوازے چون خدم روزا دل غلہ خربندانے منکہ در عشق کو اہم جہان لٹانے کو دماغی کہ بعشرت نبوا دم سنے</p>	<p>عزیز گفت و بدیدم جہاں و مساری ہر غم شمع تو پر دانہ سوختہ را از فسون سر زلفت با لہر افکندم لاش میبودم احوالہ نیم نگاہ با تو گفتہ کہ دین بزم مدہ رقیب قاتلہ جنگ و کلمہ تار و دلم را ہنگ</p>	
	<p>با خبر باش کہ ماہ در فضا است ظہیر میر و مہر در میخانہ لشک زندانے</p>	
<p>دلبرست سر قدی ماہ برج فلانے مشہد پریشان و کمان ابروی تیرندانے سید ہر نفسی ز لب ترا یروانے در گلستان تو بلبل گنہ ریزانے سطرلی کو کہ نوا می کست از شہبانے جان من در حق بیت است پیا دمانے</p>	<p>دیشب آمد بزم شمع سراپا مانے سر کش آہوی پر عشق و قیام نگاہ چہو پر دانتین از قلم موی نسیم لہر پر دانتین افسانوس جہالت پر شد در صدارم بہ خفت آمدہ آن استہکار شاد کردی ز کریم کلمہ در پیش مرا</p>	
<p>را کہ در دست آواز چہر شہبانے</p>	<p>را کہ در دست آواز چہر شہبانے</p>	<p>را کہ در دست آواز چہر شہبانے</p>

حق و ارمغان حق را در دست کافران
 ملاحت و ملاحت شد چو اژدها در
 دوغچه از من چید و مرغ و یا من و من
 یک میل کار هر گیل حلقه در سینه ام نهاد

نکارستان بهارشان همایون کشت
 لبش از لب طلاوت و در عداوت شکرستان
 از آبی و در چوین است دستان غار پستان
 یکم پند از تاسور هم تبیع تبستان

مرل مغرب نے پیو وہ درجہ طہیر شیب
 کہ آہم میر پیر و دست بر انداختے

گرفتارم بهام من بر لب و من بر لب
 دل از یوسف بر سر عموں چری کو بکس
 یکی حال میر جاگرد و میر کعب لب لبش
 تسلو نام و لاداری و لاداری بکس
 رسید گوشت و آب و چشیم سر سالی او
 و یستایش نیکو چشیم به به لب لبش
 سر و چوین بر سر و چوین گل و لعل و لعل
 یا جو نسبت چشیم جو کرد و منین با بر و زو

فرنگی خاوه و شوقی کافری زرد گیوے
 ز لایح طلعت لیلی حشمت شیرین و لک
 که گو یار لب لب لب لب لب لب لب
 دو چشمش عزیز و پکاری هم بر لب لب
 تو نهداری که اندازیت در بلال آوے
 اما تا کن که سر و ناز و آوے گیوے
 بنار و و چشیم روی ناز و گل چشیم لب لب
 که میتم شیر گیر با ناز و لب لب لب

میان خوب و بیاں سئلندی می سئلند او را
 کہ دار چون ظہیری عاشق را دعا گوئی

رباعی

بمسدودگی اسید سوخت و برشته دل	میوندمت بجاست در رسته دل
چهره در باد و منورم خون جگر	یک قطره میورد در شیشه دل
الصف	

دو روز و سه روز زخوف و خطر است	از خفته غذای غلیظ خون جگر است
آلوده دلی ز لجه مردن هم نیست	زیرا که خطر در الحرف بسیار تر است
الصف	

چون تر خندنگ راست رو باش تمام	تا به وقت داد خودش با لبه کام
اگر صاف نه خطه بر ترسم فکند	رخاک ترا چو در دمی از ته حام

خاتم طبع مطبوع به طبع ریخته خامه نافرینشال شاعر نادر خیال
مباحث فکر رسا خواججه محمد محی ایا خالص باشرف مستند الشعرا
بقا الباقی هم الله تعالی الی یوم البقا

ظهور یزدان آسان است آتش تمیز بگین امتار کنایت علی الله علی فخر طلقه محمدا و آل و اصحابه
امیر علی ایوم الدین ابوالفضل پو شیده مساو که از بدو علو این کارخانه لطافت نشانه
خواب مستطاب نهی و گرامی جمهور منشی نول کشور دام اقبال و دام ابدان اید
بنیاد غنی لاری بهر حال کفیل آمال است نظر این درین شکم فرخی فرجام یک نسخه
شیر کز دیوان حق تبار حکیم ظریف فارابی که در دست یابی حکم کیمیا بل غنقا و است بعین

توجه سوخته باطل باب عده عثمان زنده نگان محمد افضل خاں نوری و فضل
جناب جلالی باب نوب محمد سرافراز خان رئیس باغلم و شان دیره استمیل خان
بجاریت بهر سید نقل کال اصل این نسخه مسند رسه بخدا پاکیزه و کفر غده بصوت
صوت نماه چون صحت میسر میسر واقع دار السرو و کانیور مطبع گردید بنه و کر مه

قطعات تاریخ مطبع سابق

وله

درین روز با نسخه طبع شد	قدیم المثال و فیه التظیر
اگر فکرت تاریخ احیاء است	بگوئی چه طبع کلام غلیبه

ایضاً این نسخه طبع شاعر شیرین مقال ملا محمد نور بنی مال صاحب
سرشار رئیس فحبت بنیاد خیر آباد

در این وقت کور و معارف شکرت	که کنگ غامیه اوستا و کیتامی از سن
عنان طبع بهر سال فکری داشتیم	چیز با طبع دیوان الهیه اینک خرد

تکمیل

ہر چار دیوان روشن طبع محمود مکیال
 ملحق۔ طوطی بہد حضرت امیر خسرو دہلوی
 کلیات مامی العیوب الامداد کریم
 کلیات نصیری نیشاپوری۔ ار
 بیشتر نگری ہمالیہ کی شاپوری۔
 کلیات شہر ناریابی۔ تصنیف سعد اللہ
 دیوان ناریابی
 دیوان حافظہ مختصر خوش طبع گلستان طبع
 روش مہاسب ماعل ملقب ملسان العیوب
 مفتوحہ و امیر خسرو دہلوی مامی العیوب
 ایضاً۔ ظہور مدح بہت خوش طبع
 شہر دیوان حافظ۔ مامی العیوب
 و مصطلحات مویہ و تصنیفات مولوی
 محمد صادق علی العیوب طبع۔
 دیوان حسن قمر۔ مشہور کلام از
 رکنی طبع ولی داد لکھنؤ محمد بن ملک داد
 معروف۔ شمس قمر۔
 دیوان حضرت خواجہ غلام الدین گھنٹا کاکی
 کلام بر تاتیر۔
 دیوان حضرت احمد جام۔ ترجمہ پیل
 سر سید ہارکان۔
 دیوان خواجہ معین الدین چشتی
 دیوان اباب معین مہاسات ایدوی
 طبع طبع کو ملا ترکا طبع ہوا۔
 دیوان حضرت خواجہ غلام الدین
 شہر علی الدین عبدالقادر گیلانی دکن سو
 دیوان حسن۔ اوستا و مامی العیوب
 کلام بہ ہادیہ طبع محی رشتی اردو ناظم
 کلام زبانی لکھتے ہیں مدح لکھتے ہیں

مکرر شہر طبع ہے۔
 دیوان حسن۔ دسی دیوان معصوم
 علامہ محمد طبعی شیرازی۔
 دیوان مستاب علامہ محمد فکرتی متذکر
 مشہور مامی العیوب۔ رئیس گنہ۔
 دیوان موزون۔ دکن طبع مامی العیوب
 راد نام برائے شہر دکن شہر
 دیوان ناصر علی حسام نامور کا کلام۔
 جو بہر معصوم شہر دیوان مامی العیوب
 اہل بیکانہ انداز کے ساتھ شہر مامی العیوب
 کا کلام ہے جو تمام مامی العیوب سے
 دیوان شہر۔ سارہوہ خیال مولوی
 شاہ سلامت اللہ۔
 دیوان ہلالی۔ کلام اہل خیال
 خیال بخوری۔ دیوان شہر مامی العیوب
 ساری بخوری کلام۔
 دیوان قاسم۔ کلام سر کردہ شہر
 مامی العیوب ملا قاسم دیوان۔
 دیوان نویدی۔ فارسی غریبات
 معین دکنی مامی العیوب۔
 رباعیات عمر خیام۔ محنتی ہر باغات
 مثل ادب و ادب کلام دوسرے کلام
 شہر دکن کی سہری ہیں۔
 اشعار جدیدہ شہر دکن ہر کلام
 ارطوہ کردہ طبع رشتہ کش مامی العیوب
 قصائد جدیدہ نظام۔ سوس نظام الدین
 محمد و عبداللہ۔
 قصائد مفتوحہ ان۔ مصنفہ مولوی محمد
 قصائد جدیدہ نظام۔ مصنفہ شہر مامی العیوب